

ZÁPAS O DUŠI 142

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**PODZIM 2019
ROČNÍK 30**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milost

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**Já jsem pravý vinný
kmen a můj Otec je
vinař. Každou mou
ratolest, která
nenese ovoce,
odřezává, a každou,
která nese ovoce,
čistí, aby nesla
hojnější ovoce.**

(Jan 15,1-2)

OBSAH

Omluva redakce	3
Čiňte pokání	4
Pýcha nemůže	
žít pod křížem	9
Je mírnost slabostí?	10
Kristova prolitá krev	14
Kdo si myslíš, že jsi?	21
Mohu ve svém životě	
cítit nedostatek	
Boží lásky?	27
Jak vést své srdce	
ke správnému postoji	
k penězům	36
Výzva „dopředu“	44
Radost smíšená s bolestí	47

Zimní konference 2020

Konference Zápasu o duši
& Poutníkovy četby

BOŽÍ LÁSKA

Těžké učení o Boží lásce

Bůh je láska

Jaroslav Kernal

Boží láska zjevená v Kristu

Radek Kolařík

Jak se projevuje Boží láska
k lidem

Pavel Steiger

Boží láska k církvi a v církvi

Zdeněk Karásek

Boží láska v životě křesťana

Jan Suchý

Hotel Krystal, Praha

www.hotel-krystal.eu

25. ledna 2020

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz

Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6

Telefon: (+420) 222 268 917

Email: zapasodusi@gmail.com

Dobrovolné příspěvky posílejte

příloženou složenkou

nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)

SK108330000002600196560 (SK)

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,

Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal

Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan

Hynek, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel

Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Číslo 142 vyšlo 12. 10. 2019.

Evidenční číslo MKČR: E 11180

Fotografie na titulní straně: redakce

Tiskne Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova

1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print)

ISSN 2336-8330 (Online)

OMLUVA REDAKCE

Jaroslav Kernal

Hned v úvodu tohoto čísla se chceme omluvit za chybu, která nám unikla v jarním čísle Zápasu o duši. V článku Štěpána Ruckého „Biblické pojetí člověka ...“ jsme navzdory několikerému čtení nezaregistrovali omyl autora, který se týkal osoby Pavla Javornického, o němž autor psal jako o „zesnulém“. Naše omluva tedy patří na prvním místě Pavlu Javornickému, ale současně i všem čtenářům našeho časopisu.

Naše chyba je také dokladem toho, že biblické pojetí člověka coby hříšníka, je pravdivé. Hřích je ničivá síla, která vstoupila do světa skrze vzpuru prvních lidí, Adama a Evy, kteří se rozhodli neposlechnout příkaz Hospodina. Tím uvrhli do zkázy nejenom sebe a veškeré své potomstvo, protože skrze hřích vešla do světa smrt a vládne nad všemi potomky Adamovými, ale uvedli pod prokletí celé stvoření. Celá země je kvůli hříchu prokletá a veškeré tvorstvo podléhá smrti.

Naši jedinou nadějí je dokonané dílo Pána Ježíše Krista. Svým křížem zlomil moc smrti. Den za dnem se teď blíží okamžik, kdy mu sama smrt bude položena pod nohy jako poslední poražený nepřítel. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží tuto chvíli, kdy se zjeví sláva Božích synů. Svatí s niterným sténáním očekávají vykoupení svého těla, blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. Než ale dojde k naplnění této naší naděje, budeme v těle, které je poškozené hříchem, nedokonalé, omylné a chybující.

Níže uvádíme také omluvu autora článku.

Vážený bratře doktore,

v posledním čísle Zápasu o duši byl zveřejněn můj článek „Biblické pojetí člověka...“, kde jsem udělal velké *faux pas* týkající se Vaší osoby. Cituji tam pár vět z Vaší knížky „Když se víra s vědou nehádá“ a omylem jsem napsal u Vašeho jména, jako o „zesnulém“. Zřejmě se mi to spletlo s informací o úmrtí Vaší manželky, kterou jsem před časem zaregistroval v nějakém křesťanském médiu. Tímto se Vám velmi omlouvám za zveřejnění této nepříjemné nepravdivé informace. Mrzí mě to o to více, že jsem kdysi jako předseda Sdružení křesťanských zdravotníků v ČR s Vaší zesnulou manželkou spolupracoval na vydání knížky od N. M. de S. Camerona věnovanou účtě k životu, kterou ona tehdy překládala.

Ještě jednou se omlouvám a přeji Vám pevné zdraví a mnoho dalších let.

MUDr. Štěpán Rucki, CSc.

ČIŇTE POKÁNÍ

Jaroslav Kernal

V jedenácté a ve dvanácté kapitole Lukášova evangelia mluví Ježíš střídavě se svými učedníky a se zástupy. Obě tyto kapitoly jsou plné varování, napominání, výzev k bdělosti a k tomu, abychom byli připraveni na přicházející Boží soud. V podtextu obou kapitol se táhne jako červená nit rozdělení, které působí Kristův kříž:

■ *Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! (Lk 12,51)*

Toto rozdělení prochází těmi nejtěsnějšími vztahy. Dvanáctou kapitolou zakončují verše o soudu, které znovu kladou dělicí čáru mezi lidi: ti, kdo budou odsouzeni, a ti kdo na soud nepřijdou. Začátek třinácté kapitoly nás dovádí k tomu, co musíme udělat, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem – musíme činit pokání.

■ *Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. (Lk 13,1)*

Ježíš si vyslechne zprávu o Galilejcích, využívá příležitosti a dává zástupům poučení o tom, jak mají rozumět ukrutnostem, které spáchal Pilát. Z historických pramenů nevíme o této události nic konkrétního. Ale víme docela dost o Pontiu Pilátovi. Pilát byl římským prokurátorem nebo místodržitelem v Judsku v letech 26–36 po Kristu. Jako prokurátor měl moc nad celou provincií a stál v čele okupační armády. Měl právo rozhodovat o životě a smrti a mohl měnit také rozsudky židovské veleřady. Jmenoval nejvyššího kněze a kontroloval chrám i pokladnu. Dokonce dohlížel na roucho velekněze a vydával je veleknězi jen při svátcích. Když byl jmenován místodržitelem, tak dovolil římské posádce, kterou přemístil z Cesareje, aby do Jeruzaléma vpochodovala s korouhvemi, střelnicemi a malými císařovými obrazy, přestože dosud bylo zvykem nechávat tyto korouhve před branami města, aby nedošlo k urážce Židů, kteří měli zakázáno zobrazovat lidi. Židé ihned vyslali deputaci se žádostí o odstranění tohoto zneuctění svatého města. Po pětidenním vyjednávání dal Pilát deputaci obklíčit s hrozbou, že dá všechny pobít, když mu nedají pokoj. Židé prohlásili, že raději podstoupí smrt. Teprve tehdy Pilát povolil. Pilát dal také zřídit v Jeruzalémě vodovod za chrámové peníze, zasvěcené Bohu. I to vyvolalo vzpouru, při níž bylo zabito několik lidí rukama přestrojených vojáků, kteří se vmísili mezi demonstranty. Vodovod byl dokončen, ale za cenu nenávisti k Pilátovi. Je možné, že součástí tohoto vodovodu byla také věž v Siloe, o které čteme v následujících verších.

Pilát s oblibou urážel Židy a provokoval je.

Byla řada dalších věcí, jimiž Pilát podněcoval nenávisť Židů. Židovský filozof Filón Alexandrijský popisuje Piláta jako člověka od přírody tvrdého a neústupného, se sklonem k zášti a mimořádně zlostného a mluví o úplatcích, pýše, násilí, výbuších hněvu, vraždách bez soudu a neustávající brutalitě. Kvůli povraždění Samařanů na hoře Gerizím byl nakonec odvolán. Zemřel o několik let později, když byl – jak bylo v Římě zvykem – donucen spáchat sebevraždu.

Náš text nás nenechává na pochybách o tom, jaký byl Pilát člověk. Tento představitel okupační moci nechal brutálně povraždit nějaké Galilejce, kteří přišli do chrámu v Jeruzalémě obětovat své oběti. Obrazně, a možná dokonce i fyzicky tak smíslil krev jejich obětí s jejich vlastní krví. Nevíme nic o důvodech ani neznáme žádné další podrobnosti. A v podstatě je ani nepotřebujeme znát. Důvod, proč se Ježíš touto zprávou zabývá, je patrný z následujícího verše:

■ *On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět?“ (Lk 13,2)*

Lidé si mysleli, že když se někdo stane obětí takového masakru nebo katastrofy či neštěstí, musí být mimořádným hříšníkem, ačkoliv se to o něm do poslední chvíle nemusí vědět. Jestliže museli podstoupit takové kruté utrpení, pak to podle Ježíšových současníků jasně ukazovalo, že se tito lidé stali cílem Božího hněvu, který na ně Bůh vyлил kvůli jejich veliké hříšnosti. Ale Kristus jasně ukazuje, že toto chápání je špatné.

Moderní humanisté (a mnozí křesťané spolu s nimi) tvrdí, že v násilnostech a různých katastrofách často nejvíce trpí dobří lidé, zatímco ti nejhorší lotři procházejí bez újmy. Tato údajná nespravedlnost prý dokazuje podle jedněch, že Bůh není, a podle druhých, že Bůh nemá věci pod kontrolou. Obojí je špatné. Oba pohledy – jak pohled nevěřících humanistů, tak pohled „křesťanských“ humanistů – zapominají na Ježíšova slova z našeho verše. Takto pokřivené smýšlení nebylo problémem jenom Židů v Ježíšově době nebo moderních humanistů. Také učedníci sdíleli podobně pokřivený pohled. Podívejme se do Jana:

■ *Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“ (J 9,1–3)*

Jak v Janovi 9, tak zde v Lukášovi dává Ježíš učedníkům a také nám velkou lekci. Kdykoliv přicházejí do našich životů těžké věci, nesmíme se ptát, proč právě já, ale co ty, Pane, chceš skrze tyto těžkosti právě mně říct. Naši přirozeností je ptát se, proč právě já. Ale ukazuje to jenom na naši sobeckou sebestřednost, kdy chceme,

aby se všechno točilo kolem nás. A jakmile to tak není, kdykoliv ztrácíme kontrolu nad svým životem a nad okolnostmi, jsme zmatení a ptáme se, proč právě já?

Ale všimněte si v našem textu, co za tím stojí. Stojí za tím jediná věc – a tou je **pýcha**. Přesně tak, jak to říká Ježíš: „Myslíte si, že tito lidé byli větší hříšníci, že to museli vytrpět?“ Když se jedná o druhé, víme většinou na-
prosto jasně, proč v jeho životě nastaly těžkosti. Ten člověk
je takový a dělá takové a jiné věci a prostě je to veliký hříš-
ník, takže není divu, že ho něco podobného potkalo.

Pýcha?

Ovšem jakmile se jedná o nás, jsme zmatení a říkáme si, jak je to možné? Proč právě já? Co se to v mém životě děje? Copak mě Bůh trestá? Mě, takového dobrého člověka a zbožného křesťana? Moji milí, každé takové smýšlení je jenom projevem naší domýšlivosti a pýchy. Ježíš ho tady velice jasně odhaluje. A také nám ukazuje cestu, jak z toho ven. Podívejme se do následujícího verše:

■ *Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. (Lk 13,3)*

Nebyli většími hříšníky než ostatní lidé. A když vy nebudete činit pokání, skončíte stejně tragicky. To byla Ježíšova odpověď na jejich představu o vlastní spravedlnosti. Ježíš tady potvrzuje definitivu smrti, která je koncem **každého** lidského života. Každý člověk je smrti podroben. Každý člověk musí zemřít.

Smrt Galilejců pod mečem Pilátových vojáků nám připomíná náhlost Božího soudu. Ježíš nám říká, abychom byli „připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete“ (Lk 12,40). A na jiném místě čteme, že „každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud“ (Žd 9,27). Jediný možný způsob, jak můžeme být připraveni na Pánův příchod nebo soud, který přichází po smrti, je pokání. Ať nás tato chvíle nezaskočí nepřipravené!

■ *Nebo si myslíte, že těch osmnáct, na které spadla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? (Lk 13,4)*

Vidíte ten důraz? Dvakrát za sebou Ježíš opakuje totéž. Nebojí se zopakovat toto vážné učení hned ve dvou následujících větách. Ale nejedná se jenom o zdůraznění. Jde také o důkladné vysvětlení předchozí otázky lidí, kteří přišli za Ježíšem. Ježíš jim tady říká – to nebyla Pilátova chyba, to nebylo Pilátovo rozhodnutí a jeho násilnost. Byla to tedy Boží chyba? Bylo to Boží dílo? Dopouští se Bůh stejně svévo-
le jako bezbožný Pilát? Nebo byli tito lidé tak velcí viníci, že je Bůh takto potrestal? Vždyť zemřeli při své práci a podobně tamti zemřeli, když obětovali Bohu? Nemyslíte si náhodou, že to byli větší hříšníci než ostatní? Musíme si ujasnit jednu důležitou věc, na kterou tady Ježíš upozorňuje. „Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Ř 3,23). Naše přemýšlení o Božích soudech musí začínat

v tomto bodě. Potom totiž můžeme porozumět těmto věcem v úplně jiném světle. A před námi nebude otázka, **proč tito lidé zemřeli**, ale náhle budeme stát před zcela jinou otázkou – **jak to, že já jsem stále ještě naživu**. A teprve tehdy nám vynikne velikost Boží milosti.

Nemůžeme popřít rozdíl v hříšnosti lidí, zároveň nás
Písmo učí, že každý hřích přináší smrt.

Ve skutečnosti nemůžeme popřít rozdíl v hříšnosti lidí. Někteří jsou na tom jistě hůře a jiní lépe. Ale Boží slovo říká, že základ je u všech stejný – a to je, že všichni zhřešili. Rozdíl je pouze v intenzitě. Můžeme si to představit třeba následovně: všichni jistě znáte kyanid draselný – cyankáli. Jen pár kapek je pro člověka smrtelnou dávkou. A teď si představte, že každý člověk je přinejmenším sklenicí. Všechno je to smrtelné. Někdo je možná celou láhví nebo barelem, ale jedovaté je to všechno stejně. Čí vina je větší? Není rozdílu! Teprve na tomto základě můžeme dobře rozumět Ježíšovým slovům z následujícího verše:

■ *Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete. (Lk 13,5)*

Všichni musí činit pokání. To je výzva Božího slova od začátku do konce. To je zvěst Jana Křtitele, když „vystoupil na poušti a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů““ (Mk 1,4). Se stejnou zvěstí pokračoval v kázání také náš Pán: „Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu““ (Mk 1,14–15). A stejnou zvěst šířili apoštolové po Pánově nanebevstoupení. Pavel v Athénách vysvětluje pohanům: „Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem. Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých“ (Sk 17,29–31).

Všem, ať jsou kdekoliv! To platí také pro nás dnes. Podívejte se ještě jednou do páteho verše – „všichni podobně zahynete“, jestliže nebudete činit pokání. Musíme si tedy být naprosto jisti, že dobře rozumíme tomu, co to znamená pokání. Protože pokání je nejen změna smýšlení a citění a lítost nad hřichem, nýbrž pro-

měna celého života a přijetí nových norem, odvrácení od hříchu a obrat k spravedlnosti, k Bohu.

Pokání, to je roztržené srdce (Jl 2,12–13), lítost nad hříchem, nad nevěrou Bohu, která je podstatou hříchu. Je to pokoreň se před Bohem a odvrácení se od pýchy, která říká, že si mohu spasení nějak zasloužit tím, jak jsem dobrý a užitečný pro Boha. Nový zákon mluví o proměně smýšlení (Ř 12) a obnově mysli, z níž pramení obnova jednání. Církev v Tesalonice se proslavila svým pokáním: „Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu“ (1Te 1,9–10).

To je skutečné pokání – odvrácení se od model. Nejen těch sošek a bůžků, ale také od model moderního západního člověka, jimiž jsou úspěch, moc, vzdělání, pýcha na sebe sama, může to být i rodina, práce, sport nebo sex. Jsou to modly našich představ o Bohu – bůh, který čeká na hříšníka (až mu hříšník svým souhlasem udělí milost), bůh, který tluče, ale nezachraňuje (pokud si to hříšník nepřeje, tedy pokud hříšník neudělí bohu milost), bůh, který otevřel dveře ke spasení (smrtí Krista na kříži), ale nechává na hříšnících (mrtvých v hříchu), zda jimi vejdou či nikoliv (zda dají svému bohu milost a udělají Kristovu obětí plnomocnou). To všechno jsou modly, od nichž se musíme odvrátit a obrátit se k Bohu a ke službě tomuto živému a skutečnému Bohu, který se nám zjevil v Ježíši Kristu.

Jonathan Edwards

Pýcha je, když si někdo o sobě myslí příliš mnoho.

Pýcha je **nejhorší zmije v lidském srdci!**

Pýcha je největším ničitelem pokoje duše a lahodného společenství s Kristem.

Pýcha je možné vyrvat i s kořeny jen s největšími obtížemi.

Pýcha je nejskrytější, nejtajnější a nejklamavější ze všech žádostí!

Pýcha je nejhorší hřích.

Pýcha je nejskrytější ze všech hříchů.

Neexistuje nic podobného, čím se dá srdce snáz oklamat a co je hůř odhalitelné.

PÝCHA NEMŮŽE ŽÍT POD KŘÍŽEM!

Charles Spurgeon

▮ *Ponížil se. (Fp 2,8)*

Ježíš je skvělý učitel „pokory srdce“. Denně se od něj potřebujeme učit. Podívejte se na Mistra, jak vezme plátno a omývá nohy svým učedníkům! Následovníci Krista, nechcete se také pokořit? Pohleďte na něj jako na služebníka služebníků – a jistě nemůžete být pyšní!

„Ponížil se.“ – Není snad tato věta shrnutím jeho pozemského života? Copak zde na zemi neodložil nejprve roucho cti a potom další, dokud nebyl nahý přibit na kříž? Nevyprázdnil tam sám sebe? Neprolil tam svou drahocennou krev a s ní svůj život, když vydal sám sebe za nás všechny? Byl na tom tak bídňě, že ho museli položit do vypůjčeného hrobu.

Jak hluboko se snížil náš drahý Vykupitel! Jak bychom tedy mohli být pyšní?

Postavte se u paty kříže a spočítejte šarlatové kapky, kterými jste byli očištěni. Pohleďte na korunu z trnů a jeho zbičovaná záda, která stále mokvají karmínovým proudem krve. Pohleďte na jeho ruce a nohy, které se vydaly surovému železu, a na něj celého vysmívaného a opovrhovaného. Pohleďte na hořkost, bolest a smrtelnou úzkost hlubokého zármutku, která se zračí na jeho zjevu. Slyšte ten mrazivý výkřik: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Pokud jste nepadli na zem před tímto křížem, dodneška jste tomu neporozuměli! Pokud nejste pokorní v přítomnosti Spasitele, který snímá hříchy, neznáte ho. Byli jste tak ztraceni, že vás nemohlo zachránit nic jiného než obět Božího jednorozeného Syna. Přemýšlejte o tom, a až se k vám Ježíš skloní, padněte pokorně k jeho nohám.

Pochopení Kristovy úžasné a obětavé lásky má mnohem větší moc nás pokořit než vědomí vlastní viny. Kež nás Pán v našem rozjímání vede na Golgotu. Naše okázalá pýcha vezme za své a nahradí ji pokora toho, který hodně miluje, protože mu bylo mnoho odpuštěno.

Pýcha nemůže žít pod křížem!

Sedněme si pod kříž a učme se od něj.

Potom vstaňme a žijme to, co jsme se naučili.

▮ *Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. (Mt 11,29)*

JE MÍRNOST SLABOSTÍ?

Aaron Menikoff

Jaké první slovo vás napadne, když se řekne „pastor“? Hádám, že ne „mírný“. Když vynecháme Železného obra, naši oblíbení hrdinové se nevyznačují mírností. Velikých věcí dosahují spíše prostřednictvím čiré moci, dovedností a silou vůle. Vynikají sebevědomím, ne pokorou.

Vždycky jsem si myslel, že jsem mírný. Když jsem pročetl seznamy ctností v Novém zákoně, mírnost nikdy neupoutala moji pozornost. Jako mladý muž jsem se pravidelně modlil proti chtíči, bojoval jsem s pýchou a snažil jsem se vyhýbat lenosti. Tyto smrtelné hříchy utvářely trojhlavou nestvůru, o které jsem věděl, že se proti ní musím stavět. Ale v době, kdy jsem na všech frontách útočil proti svému Kerberovi (v řecké mytologii trojhlavý pes, pozn. red.), vyklouzl z mého srdce potměšilý malý hřích a napadl mě zezadu. Říká se mu všelijak: tvrdost, neomalenost či panovačnost a není ani mírný, ani laskavý.

Jak jsem si tohoto úskočného hříšku všiml? Jeden milý bratr udělal něco statečného. Řekl mi, že dokážu být tvrdý a že jde ze mě strach. Dokonce tak tvrdý, že si není jistý, jestli se mnou může dále sloužit ve staršovstvu našeho sboru. Jeho slova mě ohromila. Nemohl jsem tomu uvěřit. Ale nemohl jsem tomu také nevěřit. Byl moudrý, zbožný bratr a já jsem věděl, že pro mě a pro sbor, který oba milujeme, chce to nejlepší.

Hřích mě oklamal

Museli jsme jít hlouběji. Požádal jsem ho, aby si vybral dva starší z našeho sboru, se kterými mohl bezpečně sdílet tuto informaci. My čtyři jsme se pak sešli a modlili se. Řekl jim o svých obavách. Provedl to pokorně a vyznal při tom své vlastní slabosti. Když jsme o tom mluvili, začal jsem chápat, že rozhovory jsem vedl tak hrozným způsobem, že lidi odcházeli s pocitem nedostatečnosti. Uvědomil jsem si, jak jsem často poskytl jen minimum rad, zatímco jsem požadoval maximální výsledky. Zjistil jsem, že i když větší část mého chtíče, lenosti a pýchy byla pod kontrolou, tvrdost jen kvetla.

Ptal jsem se sám sebe, jak je možné, že jsem tento hřích tak dlouho neviděl. Vždyť jsem se pravidelně modlil, denně jsem četl Bibli a kázal jsem minimálně jednou týdně. Místní sbor mě vyčlenil k tomu, abych ukazoval na hříchy celého shromáždění, tak jak jsem mohl tak bezstarostně přehlížet svůj vlastní hřích?

Zkrátka: Nevím, můj hřích mě oklamal. Archibald Alexander, teolog devatenáctého století, poznamenal: „Každý hřích oklamává mysl. Správné myšlenky a mo-

tivy jsou pro tu chvíli zapomenuty nebo přemoženy.“ Má pravdu. Byl jsem klamně uveden do přesvědčení, že přímost (přijatelnější slovo než tvrdost) je prostě součástí mého stylu vedení.

Jak šly týdny, Pán mi připomínal, že posvěcování je proces dokonce i pro pastory. A nejen to, v ostrých slovech mého milého bratra jsem našel moc textu Židům 3,13 ČSP: „... a proto se navzájem napomínejte každý den, dokud se říká Dnes, aby nikdo z vás nebyl zatvrzen klamem hříchu.“ Jeho napomenutí mě vedlo k tomu, abych znovu prozkoumal své srdce.

Mojžíš, nejpokornější ze všech lidí, byl člověk mocně proměněný Boží slávou.

Písmo mě občerstvilo

Stejně důležité je, že jeho napomenutí mě vedlo k tomu, abych četl Písmo novými očima. Například, když jsem si dříve připomínal Mojžíše, myslel jsem na něj především jako na nesmírně statečného vůdce, který překonal hlubokou nejistotu, aby vyvedl Boží lid z Egypta. To je pravda. Mojžíš byl nikdy nepolevujícím obráncem spravedlnosti. To však není všechno. Jak jsem se postavil tváří v tvář své tvrdosti, uviděl jsem Mojžíše jako člověka mocně proměněného Boží slávou. A proto ho Písmo popisuje jako nejpokornějšího „ze všech lidí, kteří byli na zemi“ (Nu 12,3).

Když jsem předtím meditoval nad ovocem Ducha, zaměřoval jsem se na potřebu mít radost, být věrný a ovládat se. Ale nyní na mě z textu volala mírnost a vyzývala mě, abych své srdce soustředil na tento konkrétní kus ovoce Ducha (Ga 5,22–23 ČSP).

Vždy když jsem tenkrát šel do 1. Petrovy 5, abych zkoumal roli starších ve sboru, všiml jsem si zvláště toho, jak musejí být ochotnými, ne ziskuchtivými služebníky. Ale co mě nyní bije do očí, je skutečnost, že při své péči o ovce nad nimi nesmí panovat (1Pt 5,3).

Kolikrát jsem četl 1. Timoteovi 3 a přemýšlel o kvalifikacích nezbytných pro úřad dohlížitele? Věrnost v manželství, střízlivost a dobrá pověst, to vše si žádalo mou pozornost. Ale už nemohu číst tento oddíl, aniž bych neviděl neonově zářící slova „ne rváč, nýbrž vlídný, smířlivý“.

Náš sbor nepotřebuje mírného pastora

Vést sbor není jednoduché, i když se na tom podílí větší počet starších. Dobrý pastor musí být připraven na záplavu kritiky. Tak to prostě chodí. Navíc se od něj

může očekávat, nejen že bude vědět, kde je třeba, aby sbor byl, ale také aby měl vizi, důvěru, odhodlání a byl pevně rozhodnut sbor tam dostat. A někdy právě my pastoři nedokážeme kvůli svým hříchům zastřeným myslím vidět, jak pěstování této ctnosti, totiž pokory, dokáže celou záležitost posunout. Víme, že Amerika nepotřebuje mírného prezidenta, armáda nepotřebuje mírného generála a firma nepotřebuje slabého ředitele. A tak možná, aniž bychom si to uvědomovali, máme za to, že náš sbor nepotřebuje mírného pastora.

Ale sbor není země, armáda ani firma. Kdyby Bůh chtěl, aby církev vedli politici, generálové nebo ředitelé, mohl to tak zařídit. On však ve své moudrosti svěřil budoucnost církve starším, jež odlišuje právě uznání

Sbor není země,
armáda ani firma!

---

osobní slabosti: „Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patmo, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás“ (2K 4,7). Pokud Ježíš zachránil svět tím, že se stal ničím (Fp 2,7), pak je jistě na každém starším, aby zaujal jeho postoj.

Coby manžel si velmi cením slov Davea Harveye o pokoře v manželství: „Mírnost nemá nic společného se slabostí nebo pasivitou. Mírnost je moc ve službě lásky... Být v manželství mírný neznamená být slabý nebo bezbranný. Ale znamená to být tak zaměřený na svého partnera, že budete ochotni se pro jeho nebo její dobro obětovat.“ Tato slova platí právě tak pro práci pastora.

Mírnost není slabost. Pastor, který cítí potřebu zmocňovat svůj sbor k růstu skrze uplatňování svých vlastních darů, podceňuje moc evangelia. Pastor přesvědčený, že musí být tím nejbystřejším, nejostřejším, nejrozhodnějším, nejautoritativnějším, májí ty nejzákladnější duchovní pravdy: Bohu se líbí používat si ty nejmírnější muže, protože právě na nich je nejzřetelněji vidět, jak jsou na něm závislí. To neznamená, že dobrý pastor je tichý, zdrženlivý ve vedení nebo skeptický ohledně svého vlastního úsudku. Vůbec ne! Avšak znamená to, že je „rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu“ (Jk 1,19).

Ještě stále nejsem tak mírný, jak bych měl být, ale jsem si vědom svých tendencí být tvrdý a vím, že toto vědomí ze mě dělá lepšího manžela, otce i pastora. Víím, že brzy nastane den, kdy moje služba skončí. Lidé se shromáždí na mém pohřbu, kde, jak doufám, budou daleko více mluvit o Ježíši než o mně. Ale když na mě někdy budou vzpomínat, byl bych rád, kdyby na mě mysleli jako na muže, jenž byl příkladem mírnosti.

Směrem k mírnosti

Nikdo z nás není tak mírný nebo laskavý, jak by měl být. Co byste tedy měli dělat, jestliže se domníváte, že by to opravdu mohl být váš problém?

- Najděte si někoho, kdo vám řekne pravdu v lásce, a zeptejte se ho: „Jsem mírný?“ Pomohlo mi dozvědět se, že to je oblast, na kterou se potřebuji opravdově zaměřit. Vědět to možná nebude znamenat, že máte z poloviny vyhráno, ale je to dobrý začátek.
- Meditujte nad některými klíčovými texty Písma: Přísloví 15,4; Matouš 5,5; Galatským 5,23; Efezským 4,1–3; Koloským 3,12; 1. Timoteovi 6,11; Jakub 1,21. K tomu se zamýšlejte nad Kristovým charakterem. Pavel řekl, že my křesťané „jsme proměňováni k jeho obrazu [Krista] ve stále větší slávě...“ (2K 3,18). To znamená, že rosteme i do jeho mírnosti (2K 10,1; Mt 11,29). Je těžké trávit čas nad verši, jako jsou tyto, a neodejít s větší touhou po osobní mírnosti.
- Zamyslete se nad tím, jak na vás ostatní nahlízejí. Jestli vaše slova, tón a výraz působí tvrdě a bezcitně, přehodnoťte způsob, jak komunikujete s ostatními. Součástí lásky ke druhému je usilovně se snažit, aby věděli, že vám na nich záleží. Někdy je nedostatek mírnosti jednoduše neschopností dát jasně najevo, co ve skutečnosti cítíte.
- Modlete se, aby vás Bůh učinil mírnějšími. To je jistě modlitba, kterou Bůh s potěšením vyslýchá. Miluje své ovce více než vy a z lásky k nim vypůsobí mírnost v srdcích podpastýřů, kteří opravdově touží vykazovat Kristovu mírnost.

www.9marks.org
Přeložila Julie Petrecká.

Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko.

(Fp 4,5)

Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky.

(Jk 3,17 ČSP)

Připomínej bratřím, ať jsou podřízeni těm, kdo mají vládu a moc, a ať je poslouchají. Ať jsou vždy hotovi jednat dobře. Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně.

(Tt 3,1–2)

KRISTOVA PROLITÁ KREV

Peter Hammond

■ *A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9).*

Komplexní infrastruktura

Každé město potřebuje dobře organizovaný systém zásobování a obrany. Každá obec potřebuje mít zdroje pitné vody, potravin a energie. Tyto dodávky jsou zajišťovány prostřednictvím komplexní infrastruktury. Tisíce kamionů přivázejí zboží a zásoby, které jsou dále rozváženy do továren, obchodů, služeb a domácností. K tomu slouží síť dopravních tepen. Ty se také využívají ke svozu odpadků. Pak může město efektivně fungovat a prospívat.

Dopravní systém

Naše těla mají mnohem složitější komunikační systém než metropole. Životaschopný systém našich těl zabezpečuje přibližně 100 000 km krevního oběhu. Každý orgán, sval, buňka jsou okysličovány krevním řečištěm. Srdce tohoto rozsáhlého systému je čerpadlo velikosti jablka, které musí každý den přčerpat tisíce litrů krve do svých komor a odtud ji rozvést do každé části těla. Krev je zdrojem života, bez ní by život ustal.

Kurýrní systém

Naše tělo má přibližně 25 bilionů červených krvinek, které jsou podobny poštovním doručovatelům. Přeppravují všechny druhy zásilek, jako je kyslík, živiny či minerály, bez nichž buňky umírají.

Kyslík

Každá buňka v těle potřebuje k životu kyslík. Pokud je přerušen krevní oběh, postižená část odumírá a může způsobit smrt celého člověka. Pokud zůstane mozek bez kyslíku pár minut, dojde k mozkové mrtvici a postižená část mozku odumře. Pokud je přísun kyslíku do srdce zablokován např. krevní sraženinou, dochází k srdečnímu infarktu.

Obrana

Zatímco červené krvinky transportují základní živiny a život udržující kyslík, bílé krvinky jsou jako miliardy malých strážců, kteří chrání tělo před infekcí a chorobami. Existuje pět různých typů bílých krvinek. Každá z nich je uzpůsobena tak, aby bojovala proti jinému nepříteli. Jedna kapka krve může obsahovat 7 – 25 000 bílých krvinek. V době nemoci chrání vaše zdraví zvýšený počet bílých krvinek. Bílé krvinky jsou jako armáda rezervistů, kteří nastupují do boje v době ohrožení.

Továrny

Pokud jde o naše tělo, kostra a kosti mají dvojí funkci. Nejen že jsou oporou našeho těla, ale navíc chrání vnitřní orgány a udržují nás ve vzpřímené poloze.

Druhou funkcí kostí je produkce miliard červených a bílých krvinek. Ty roznášejí a předávají kyslík a živiny na místo určení, aby chránily tělo před nepřítelem.

Koordinace

Všechny funkce v těle řídí mozek a srdce pracuje tak, aby krev proudila i do poslední vlasečnice lidského těla.

Duchovní aplikace

V krvi je život

Před více než 3 400 lety Bůh řekl: „V krvi je život těla“ (Lv 17,11). Až do nedávna lidé nechápali o jak hlubokou a dalekosáhlou pravdu jde. První zmínka o krvi v Bibli je v knize Genesis: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra“ (4,10–11).

■ *V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smírcích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření. (Lv 17,11)*

Kdo prolévá krev člověka

Po povodni uzavřel Bůh s Noem a jeho potomstvem smlouvu (Gn 9,4–12), jejíž součástí je následující text: „Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím“ (9,6).

■ *Podle zákona se skoro vše očišťuje krví, a bez vylití krve není odpuštění. (Žd 9,22)*

Svoboda

■ *Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v níž není vody. (Za 9,11)*

Ochrana před zhoubou

■ *Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pomenu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu bít egyptskou zemi. (Ex 12,13)*

Fontána spásy

„V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty“ (Za 13,1). Kristova krev je synonymem evangelia. Je to Kristova krev, která vykoupí Boží děti ze všech hříchů. „Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28).

Beránek Boží

První pozdrav, který Kristus přijal, byl ten, který se týkal moci jeho krve. Jan Křtitel zvolal: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa“ (J 1,29).

Vykoupení jeho krví

Poslední zaznamenaný projev úcty, kterou Kristus přijme, bude Píseň vykoupených:

■ *A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce; slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (Zj 5,9–13)*

Plné usmíření

Hřích je porušením Božího zákona. Překročení zákona vyžaduje trest. „Mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23). Protože všichni lidé bez výjimky porušili Boží zákon, umírají, jsou pod trestem věčné smrti. Pán Ježíš Kristus prokázal bezmeznou poslušnost Božímu zákonu. Před Bohem Otcem nás zastoupil, byl potrestán za naše hříchy, „aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži“ (Ko 1,20).

Drahocenný

Puritánský spisovatel, **John Milton**, prohlásil, že velikost a svatost lidské duše je potvrzena dvěma skutečnostmi. Za prvé, stvoření lidské duše je obrazem věčného Boha. Za druhé, cena, která byla zaplácena jako výkupné za tuto duši, je drahocenná Kristova krev.

Vysvobození

Kristus nás vykoupil z otroctví a nadvlády hříchu. „Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny...“ (1Pt 1,18–19).

Usmíření

Hřích člověka oddělil od Boha. „Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší. Vaše dlaně jsou poskvrněny krví, vaše prsty nepravostí, vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlost“ (Iz 59,1–3). Dokonce i v mezilidských vztazích je důsledkem provinění oddělenost a odcizení. Rozvodové soudy jsou plné příkladů toho, jak hřích odděluje a odcizuje ty, kteří si byli jednou tak blízcí. Je-li tomu tak mezi lidmi, platí to

rovněž mezi Bohem a člověkem. Hřích nás vždy odcizuje a odděluje od Boha. Otázkou je: Jak může být člověk s Bohem usmířen? Jedině drahou krví Kristovou, „aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži“ (Ko 1,20).

Krev Ježíše Krista nás vykoupila z otroctví hříchu, ospravedlnila a usmířila nás se svým Stvořitelem; zbavila nás nadvlády hříchu a očistila naše svědomí od břemen hanby a hříchu. „Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu“ (1J 1,7).

■ *Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5,9)*

Svatý grál

Podle legendy měl **Josef z Arimatie**, který požádal Piláta o vydání těla ukřižovaného Krista, aby jej mohl pohřbit, zachytit jeho krev do nádoby. Podle jiné legendy měla nádoba, Svátý grál, dorazit s Josefovou rodinou do Glastonbury ve Velké Británii. Tam měla být založena první britská křesťanská obec. Dodnes můžete vidět na ostrově v Somersetu ruiny katedrály. K těmto legendám se váže i vznik rytířského řádu Templářů, jejichž povinností bylo chránit vzácnou krev. V přeneseném smyslu bývají jako Svátý grál označovány nedosažitelné věci nebo myšlenky. V Písmu je psáno: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna“ (Iz 1,18).

■ *Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. (Ř 3,25)*

■ *V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty. (Za 13,1)*

■ *Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5,9)*

■ *V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost... (Ef 1,7)*

Zachránění jejich krví

Sir Arthur Conan Doyle, autor série příběhů Sherlocka Holmese, napsal knihu o historii anglo-búrské války, kde vypráví o beznadějně situaci britských vojáků, kteří byli zaskočeni útokem nepřítele. Ocitli se pod těžkou palbou a jejich zraněné čekala jistá smrt. Jeden z nich, desátník pěchoty, později řekl, že když zvážili svoji beznadějnou situaci, rozhodli se, že pokud chtějí přežít, musí se okamžitě dostat pod ochranu vlajky Červeného kříže. Jediné, co měli, byl kus bílé látky, ale neměli žádnou červenou barvu. Aby situaci zachránili, použili krev zraněných. Když Búrové uviděli červený kříž na bílé vlajce, útok zastavili a britští zranění byli přemístěni do bezpečí.

Kamenný stůl

V knize C. S. Lewise „Lev, čarodějnice a skříň“ byl Edmund zotročen Bílou čarodějnící. Edmund byl pošetilý, vzpurný, zlý a stal se zrádcem svých sourozenců. Veliký a mocný Lev Aslan, pravý vládce Narnie, je přišel zachránit před smrtí. Zlá čarodějnice Edmundovi připomněla, že podle nápisu na kamenném stole má právo na krev každého zrádce.

K úžasu všech Aslan promluvil s čarodějnící soukromě a ona nechala Edmunda odejít. V noci se Aslan vydal do tábora čarodějnice. Nepřátelé ostříhali jeho velkou hřívou, posmívali se, bili ho, plivali na něj, svázali ho a položili na kamenný stůl. Zlá čarodějnice si naostříla nůž a vrazila jej do lvího srdce. Aslan se obětoval, aby zachránil Edmunda.

Děti plakaly zármutkem. Druhý den se na místo činu vrátily. Našly kamenný stůl rozbitý, ale tělo Aslana tam nebylo. Když se otočili, uviděly Aslanovu nádhernou hřívou. ... Zuzana a Lucie se objaly, políbily Aslana a plakaly radostí. Pak se ho zeptaly: „Aslane, co to má znamenat?“ Aslan odpověděl: „I když znala čarodějnice nejskrýtejší tajemství magie, je tu kouzlo ještě hlubší a tajemnější, o kterém nevěděla. Její poznání sahalo jen do úsvitu času. Kdyby mohla vidět o něco dál, do temnoty, než nastal čas, poznala by, že na místě zrádce byl obětován ten, kdo nikoho nezradil. Stůl praskl a sama smrt začala pracovat obráceně.“

Proklán pro naše přestoupení

I Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. ... Hospodin jej postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; ... jako ovce před stříhači zůstal němý; ... Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. ... „Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ (Iz 53,5–11)

Kristus byl obětován za nás jako velikonoční beránek (1K 5,6–8). „Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích“ (Ř 8,3). „Vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří“ (Ř 3,25). „On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa“ (1Pt 1,19–20). „Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen Duchem“ (1Pt 3,18). „Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení“ (1Pt 2,2). „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy“ (1J 4,10).

Vize Kristova kříže a krve

Raymond Llull se narodil v roce 1232 do bohaté rodiny na ostrově u pobřeží Španělska. Jeho raný život byl pln zhýralosti a jak sám později řekl, „žil v naprosté nemorálnosti“. Přesto byl svými španělskými vrstevníky rozpoznán jako mladý muž plný brilantnosti a neobyčejných schopností. Než dosáhl věku třiceti let, byl Raymond znovuzrozen, skrze vidění „Spasitele na kříži, kdy mu krev stékala z rukou a nohou a vyčítavě na něj hleděl“. Výsledkem bylo, že Raymond Llull vydal svůj život Kristu. Napsal přes 200 apologetických pojednání v latině, arabštině a katalánštině. Založil Univerzitu Miramar, kde vyučoval arabštinu a připravoval misionáře ke službě v islámských zemích. Sám vyvíjel misijní aktivity v Arménii a v Africe. V arabštině vypracoval apologetický postup, který měl muslimy a židy přesvědčit o pravdivosti křesťanství. Nakonec ve věku 80 let zemřel smrtí mučedníka. Když se vrátil do Severní Afriky a kázal v Tunisu, rozlícený dav jej ukamenoval. Jeho vize kříže a Kristovy krve ho vedla k tomu, aby vzal svůj kříž a prolil svou vlastní krev ve službě Spasiteli.

Transformován krví Krista

Hrabě Mikuláš Ludvík Zinzendorf se narodil v roce 1700 do jedné z významných protestantských rodin. Vyrůstal ve šlechtickém prostředí. Velký vliv na něj měla zbožná babička, která výrazně ovlivnila jeho charakter. Ve škole vynikal, byl to rozený řečník a zdálo se, že má všechny předpoklady pro diplomatickou kariéru. Po ukončení studia na univerzitě ve Wittenbergu se Zinzendorf vydal na velké turné po Evropě, kde se zúčastnil přednášek a návštěv muzeí, paláců a univerzit.

Během návštěvy muzea umění v Düsseldorfu měl mladý hrabě hluboký prožitek, který změnil zbytek jeho života. Když se díval na portrét trpícího Spasitele s trnovou korunou „Hle člověk“, přečetl si nápis pod tímto slavným dílem: „Udělal jsem to pro tebe! Co jsi udělal ty pro mne?“ Hrabě Zinzendorf přiznal: „Miloval jsem ho už dlouho, ale pro něho jsem vlastně nikdy nic neudělal. Vedlo mě k tomu, abych vykročil vpřed a sklonil se před Kristem, a vydal mu svůj život. Ta noc rozhodla o tom, že chci sloužit Bohu po celý zbytek života s Kristem.“ Hrabě Zinzendorf založil duchovní společenství Ochránov, Herrnhut. Tato dynamická komunita zažila duchovní oživení a zahájila nepřetržitý modlitební řetěz, který trval více než 150 let. Během té doby vyslali do světa přes 2500 moravských misionářů.

Četl jsem také svědectví britské skladatelky a zbožné spisovatelky **Frances Ridley Havergal**, která navštívila stejné muzeum umění v německém Düsseldorfu v lednu 1858. Při pohledu na tentýž obraz Krista ji zasáhl titulok: „To jsem udělal pro tebe! Co jsi udělala ty pro mne?“ V hlubokém pohnutí napsala Frances Havergal několik řádků poezie, s myšlenkou že by se daly zhudebnit. S tímto prvním pokusem

nebyla spokojena, a tak vhodila papír do ohně. Ale stránky vypadly z ohně nedotčené. O několik měsíců později ukázala text otci, který ji povzbudil, aby jej uchovala. Dokonce napsal melodii, aby doprovázela slova. Píseň „Vydal jsem za tebe svůj život“ pak byla vydána v roce 1860. Od té doby napsala Frances Ridley Havergal řadu textů k písním a chvalozpěvům.

Přitahován ke Kalvárii

Bývalý kapitán otrokářské lodi, **John Newton**, napsal po svých zkušenostech z obchodu s otroky a po svém obrácení klasickou duchovní píseň „Úžasná milost“:

Tvá vzácná milost, jak šťastný den! Je spasen lidský vrak!

Já ztracený byl nalezen, slepému vrácen zrak.

Ke kříži musila mne vést, by strach můj zlomen byl!

Mou nejšťastnější chvílí jest den, kdy jsem uvěřil.

Že mnohou bouří, nástrahou má cesta vzhůru jde?

Mám všechno, když mám milost tvou, ta domů mě dovede.

Až moje srdce znavené se navždy zastaví,

tvá milost do nového dne mne v slávu postaví.

Slova písně „Úžasná milost“ jsou o cestě kříže. Viděl jsem toho, který visí na dřevě, v agonii a krvi, upřel na mě své mdlé oči, když jsem stál v blízkosti jeho kříže (pozn. red.: viz článek *Tvá vzácná milost, Zápas o duši 116*, s. 2).

Byli jste někdy na Kalvárii? Měli jste vizi kříže?

Charles Spurgeon kdysi řekl: „Zastav se u paty kříže a spočítej kapky krve, kterými jsi byl očištěn. Uvidíš trnovou korunu, jeho zbičovaná ramena, prolitou krev, která stéká z ran...“ a jestli svůj život Kristu neodevzdáš „na zemi před křížem, nikdy jsi ho neviděl“.

Viděl jsi to? Viděli jste Kalvárii?

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. A nejen to: chlubíme se dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás s ním smířil“ (Ř 5,8–11). Kristus za tebe zemřel.

Žiješ pro něho?

www.frontlinemissionsa.org

Přeložila Klára Steiger.

KDO SI MYSLÍŠ, ŽE JSI?

Ed Moore

Pro téma dnešního kázání jsem si zvolil část textu z Jakubovy 4. kapitoly. Na světě jsem přesně 58 let a 4 měsíce. Žil jsem ve čtyřech státech, v Pensylvánii, z nějakého neznámého důvodu i Georgii, Jižní Karolíně a New Yorku. Kazatelem jsem 35 let a 1 měsíc. Byl jsem členem pěti různých církví. Poznal jsem věřící i severních i jižních Spojených státech. Během mých častých cest a hojných zkušeností jsem si všiml jednoho ošklivého univerzálního zvyku, který je rozšířen mezi lidmi na všech místech. Všude, téměř bez výjimky, všichni z nějakého důvodu milují klepy a pomluvy. Pomluvy se šíří jako epidemie všude kolem nás, ve sportovních týmech, na pracovišti, ve škole, mezi sousedy, v rodině i církvích. Pro naše účely se zaměřím na místní sbory. I tam se lidé z nějakého neznámého důvodu rádi pomlouvají. Jsem přesvědčen, že jde o důležité téma a že bychom si všichni měli uvědomit, o jak vážný problém jde. Také chci, abychom přemýšleli o tom, proč je tento zlozvyk tolik rozšířen? Jaký k tomu máme důvod? Výchozí text, který se tímto zlozvykem zabývá, najdeme ve 4. kapitole Jakuba, ve verších 11–12:

■ *Bratří, nesnižujte jeden druhého. Kdo snižuje nebo odsuzuje bratra, snižuje a odsuzuje zákon. Jestliže však odsuzuješ zákon, neplníš zákon, nýbrž stavíš se nad něj jako soudce. Jeden je zákonodárce i soudce; on může zachránit i zahubit. Ale kdo jsi ty, že odsuzuješ bližního?*

Modleme se: „Otče náš v nebesích, změň naši mysl, zmocni nás svým Duchem, abychom činili pokání, abychom si byli vědomi svých hříchů, veď nás, Pane, svým Duchem ke Kristu pro odpuštění, umožni nám, abychom dnes odešli s předsevzetím, že se přestaneme pomlouvat, že budeme litovat toho, že svými zlomyslnými řečmi a klepy ponižujeme druhé. Potřebujeme tvoji pomoc, Pane, máme proradná srdce a víme, že to sami nevládneme. Prosím, Pane, prosím, uděl nám tuto milost pro svoji slávu. Modlím se ve jménu Pána Ježíše. Amen.“

Jako vždy, důležitý je kontext. Jakub navazuje na předchozí téma, které nám představil v první kapitole, verši 19: „Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení.“ A ve verši 26. dodává: „Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná.“ Ve 3. kapitole se tímto problémem zabývá podrobněji. V 9. verši věnuje pozornost síle jazyka: „Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi.“ Z toho plyne, že nikdo není bez viny. Poté přechází do sekce, kde poukazuje na zvrácenost lidské mysli. Vyjadřuje pochybnosti o lidské moudrosti, která je přízemní, živočišná a dť-

belská, a dodává, že světská moudrost pak působí mezi lidmi rozbroje a sváry. „Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost“ (v 13).

Víme, proč se to všechno děje, a že za to může naše žárlivost, sobecké ambice a pýcha. To jsou motory, které pohánějí jedovatou řeč plnou ohnivých argumentů v řadách církve. Jak je psáno: „Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přizemní, živočišná, dábelská. Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost“ (v. 14–16).

Před týdnem jsme si ukázali, že tuto špatnost můžeme překonat opravdovou pokorou. A jak taková změna vypadá? Jak jinak, než že se budeme podřizovat a přibližovat k Bohu, vzdorovat ďáblu, litovat svých hříchů nejen v myšlenkách, ale i skutcích. Budeme prožívat zármutek sami nad sebou, ale abychom neklesali na duchu, máme od Boha zaslíbení, že on povznáší ty, kdo se pokorují.

Nyní přejděme k našemu textu, jímž je Jakub 4,11–12. Téma „Kdo si myslíš, že jsi?“ začíná už ve 3. kapitole a pokračuje do verše 4,12. Nejdříve si všimněte, jak se postupně mění Jakubův tón řeči. Nejprve je nazýval „proradná stvoření“ (4,4), v 8. verši je nazval „hříšníci a lidé dvojí tváře“, ale teď se o nich zmiňuje 15krát jako o bratrech nebo bratřích. Proč přešel od proradných stvoření a lidí dvojí tváře k přátelštějšímu tónu? Především proto, aby je ujistil, že jsou součástí Boží rodiny. Možná chtěl zdůraznit rodinný aspekt vzájemných vztahů a rozhovorů. Jakub k nim promlouvá přátelštějším tónem a současně je vyzývá, „nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě“ (3,14). Nelhat proti pravdě znamená vystříhat se pomluv. To je v Písmu široký pojem, který může mít mnoho významů. Může to znamenat, že nemáme nikoho pomlouvat za zády ani v soukromí. V Žalmu 101,5 je varování. „Kdo pomlouvá bližního, toho umlčím. Kdo má pyšné oči a naduté srdce, toho nestrpím.“

Další příklad můžeme nalézt v Numeri 21,5, kdy lid propadl malomyslnosti a reptal proti Bohu a Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umořili? Vždyť tu není chléb ani voda!“

Pomluvy a reptání se mohou odehrávat v soukromí nebo veřejně. Všimněte si, že nezáleží na tom, zda jde o křivé obvinění nebo ne. Když řeknete o někom něco, co není pravda, už je to pomluva. Ale také můžete sdílet pravdu a fakta, která jsou relevantní. Pomluva jednoduše znamená, že někoho ponížíte, ať soukromě nebo veřejně, pravdivě nebo nepravdivě. Všimněte si, že nejde o privátní záležitost. Pomluva, to je „tango“, a k tanci jsou potřeba dva. Abyste tento hřích mohli spáchat,

nejste u toho sami. Pokud jste pomluvili někoho ze sboru, je velmi pravděpodobné, že kolem vás právě teď sedí svědci vašeho provinění. Možná s někým z nich sedíte ve stejné lavici, možná dokonce tak blízko, že by vás mohl dloubnout loktem do žeber a zašeptat: „Právě mluví o tobě, já jsem tě slyšel.“

Možná znáte někoho, koho jste sami pomlouvali. Možná jste pomluvy druhých jen poslouchali. Teď, když jsem na tohle poukázal, vězte, že mluvím obecně. Nemám nikoho z vás na mysli. Prosim, neodcházejte s tím, že pastor Ed ví o tom, že někoho pomlouváte. Toto kázání vám nebylo šité na míru. Říkám jen, že pomluvy nejsou soukromá záležitost, protože je sdílíte s ostatními. Vy víte, kdo jste, a Bůh to ví také.

Kde se pomluvy odehrávají nejčastěji? Především doma, kdy rodiče překračují hranice, aby vyjádřili nespokojenost s ostatními v církvi. A víte, co se stane? Vaše děti slyší víc, než si myslíte. Stanou se svědky vaší upovídánosti, což přinese ještě vážnější důsledky. Děti napodobují rodiče a začnou bez zábran rozvíjet příležitost k prostořekosti, kdykoliv najdou chybu na druhých. Začnou používat svůj úsudek a hlas k tomu, aby odsuzovaly ostatní a mluvily bez zábran o těch, kteří nesplňují jejich představy a standardy. Odsuzovat a pomlouvat se naučí doma. Nepřipomínají vám něco následující slova?

„Je to lenoch, kdyby se jen více snažil.“ „Víš, ona zase není tak chytrá, jak se tváří.“ „Viděl jsi, co měl na sobě?“ „Prosim nezvi je, tyhle lidi nemůžu vystát.“ „To je tak otravná ženská, nikdy neví, kdy má sklapnout.“ „Vím to, jsem si jistý, že má problém s alkoholem.“ „Ta umí vždy všechno tak zkomplikovat, to se nedá vydržet.“

To jsou běžné hlášky, které se v našich domácnostech opakují. A opět, nezáleží na tom, zda jde o pravdivé výroky či ne. Pravdivost vašich slov není důležitá. Jsou to niterné sklony a my jim podléháme, abychom ukázali na hříchy a nedostatky ostatních. Opakují, že nemám na mysli konkrétní osoby, ale možná, že vás vaše děti dnes při obědě usvědčí: „Hele, tati, mámi, víš, že pastor Ed dnes mluvil o naší rodině?“ Co použijete na svoji obranu, když mnohé z toho, co jsem řekl, slyšeli doma na vlastní uši?

Podobná situace se odehrává v mnoha rodinách a je třeba se zamyslet nad tím, kde leží kořen hříchu pomluv. Matouš 12,34 říká: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví.“

Když se podíváte na knihu Jakuba v kontextu toho, o čem mluvil, je na čase zvážit stav lidského srdce, tu továrnu vášni, žárlivosti, lži, svárivosti a sobecké ctižádosti. Pak bude zřejmé, proč potřebujeme sdílet pomluvy s druhými.

Vlastností pomlouvače je pýcha, která chce a potřebuje ponížit druhé, aby sama sebe vyvýšila. Všude vidí závady, nedostatky a ví přesně, co by jiní měli dělat.

Proto na ně bude poukazovat. Cítí zadostiučinění, když bude nedostatky jiných kritizovat, aby nebyly přehlédnuty. Když mluvíme o jiné osobě, ať už veřejně nebo soukromě, je to projev těžké formy hříšné sebelásky, pýchy a nejistoty. Vynášení soudů a odsuzování druhých je především vyjádřením pohrdání a nedostatku lásky k bližním.

Pojďme si nejdříve vyjasnit, co Jakub neříká. Neříká, že bychom neměli rozlišovat a podle toho druhé posuzovat. Znímám některé lidi, kteří mě přivádějí k šílenství. Nechci o nikom mluvit špatně, nemám na mysli nikoho konkrétního, ale obecně říkám, že znám i ty, kdo nikdy nenajdou na druhém chybu. Řekl bych, že mají absolutně nulové rozlišování. Obvykle se octnou na špatné straně, protože nepoužívají rozum. Nerozlišují, komu by měli naslouchat a koho následovat. Kdo nezachytí žádnou špatnost, pak bude naslouchat kde čemu. Je životně důležité, abychom uměli rozlišovat. Pamatuje na varovná slova Pána Ježíše v Matoušovi 7,6, kde říká: „Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.“ Náš Pán poukazuje na skutečnost, že kolem nás jsou svině a musíte je poznat. Neházejte před ně perly, rozlišujte. Potřebujete být soudcem dobrého charakteru.

Jakub tedy neodsuzuje rozlišování ani neodrazuje od konfrontace. Pán Ježíš v Matoušovi 18,15 řekl: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra.“ Pokud uvidíte někoho, kdo se vydal na scestí, a vy toho člověka máte rádi a záleží vám na něm, jděte za ním a laskavě s ním promluvte, aby byl přiveden k pokání. To je

---

Jen věrný přítel za
vámi přijde, aby vás
šlehl a řekl vám
pravdu do očí.

---

smysl slov Přísloví 27,6, kde je psáno: „Věrně jsou míněny šlehy od milujícího, ale zálučné jsou polibky nenávidícího.“ Ten, kdo za vámi přijde a šlehne vás, aby vám řekl pravdu do očí, není váš nepřítel, ale věrný přítel. Jinými slovy, dobrý přítel je ten, kdo je ochoten čelit tváří v tvář tomu, co by mohlo člověka svést k hříchu.

Ale to není konec Ježíšova ponaučení: „Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník“ (Matouš 18,16–17). To patří k tzv. církevní disciplíně. To nejhorší, co by se mohlo stát, pokud dotyčný nečiní pokání, je, že dojde k vyloučení. Vyloučení už vyžaduje, abychom o problému promluvili veřejně. To znamená, že s dotyčným budeme jednat pravdivě, tedy i nelichotivě. Ale Jakub nemá na mysli podobnou situaci. Nijak nezlehčuje rozlišování ani církevní disciplínu, ani neodrazuje od církevního napomínání. Právě naopak. To, o čem zde mluví,

je svoboda, kterou máte, když vidíte chybu u svého bratra nebo sestry v Kristu, a místo abyste s provinilcem v lásce promluvili, pomlouváte je za jejich zády. Nezáleží tedy na tom, zda máte pravdu či ne, ale jaký postoj zaujmete. Někteří lidé se brání a tvrdí, že je to v pořádku, aby se o druhé osobě vyjádřili nelichotivě, protože mají pravdu. Záleží na tom, zda je to pravda nebo ne? I když máte pravdu, stále je zde možnost, že jste se provinili hříchem pomluvy. Vždyť je psáno: „Nepomlouvajte jeden druhého.“ Jakub pokračuje dál a zdůvodňuje, proč bychom měli být ve svých soudech zdrženliví. Klidně bychom mohli skončit právě zde a už budete vědět, co a jak. Ale pojďme dál, abychom si ukázali a hlavně pochopili, proč jsou pomluvy tak nebezpečné. Předně, je to křivda, která odhaluje, kdo ve skutečnosti jste.

Zkuste se řídit logikou Jakuba. Uprostřed 11. verše říká, že ten, kdo snižuje nebo odsuzuje bratra, snižuje a odsuzuje zákon. Otázka, kterou si musíme položit, tedy je, jak to, že pomluvy a odsuzování z nás dělají soudce? Abychom dospěli ke správnému závěru, proč nám někdo stojí za řeč, mějme se na pozoru, abychom nedosazovali sami sebe do role soudce. Iste skutečně kompetentní hodnotit chování někoho jiného a víte vše, co za ním stojí? Když slyšíte někoho pomlouvat jiné s obvyklou jistotou, nepředpokládejte, že dotyčný zná všechna fakta. Většinou tomu tak není.

Vzpomínám si, když jsem poprvé slyšel o kalvinismu ve spojení se jménem Jonathan Edwards. Studoval jsem na univerzitě v Georgii a přihlásil jsem se na obranu křesťanství. Řekl jsem profesorovi: „Nevím, kdo je ten idiot Edwards, ale celá ta kalvínská záležitost je holý nesmysl.“ Dopustil jsem se hodnocení, ale nešlo o hodnocení informované. Když někdo mluví z pozice autority, měl by vědět, o čem mluví. Když neví, koho nebo co odsuzuje, měl by mlčet.

Podobně i to, k čemu jste se vyjádřili, mohlo vycházet z předpokladu, že vaše hodnocení situace je nejen správné, ale že stojí za pozornost. Je snadné zjistit, proč lidé o někom mluví a proč jejich závěry vedou k pomluvám a nakonec mohou druhé osobě ublížit. To co bývá na první pohled zřejmé, může mít hlubší příčiny.

Důvod, proč vám kladu tolik otázek, je, že jsem nikdy neslyšel žádného křesťana mluvit špatně o Bibli. Nikdy jsem neslyšel věřící říci, že jde o snůšku hloupostí, že už není pro náš život relevantní nebo že standard toho, co je správné a zlé v Božích očích, nevychází z Písma. Nikdo neřekne: „Pokud chcete vědět, co je správné a co ne, pokud chcete vědět, kde se Bible mylí, přijďte za mnou a já vám ukážu, jak je zastaralá.“ To není vtip. Jaká pýcha, jaké rouhání, považovat se za konečnou autoritou toho, co je pro křesťany závazné nebo přijatelné. Neznám nikoho, kdy by takhle mluvil. Na druhé straně Jakub říká, že kdo by zneužil svoji svobodu k pomluvám, aby bratra ponížil a odsoudil, pohrdá Písmem, které nám přikazuje,

abychom jeden druhého nesoudili. Pokud si myslíte, že vaše soudy jsou v pořádku, jste domýšliví a myslíte si, že jste chytřejší než Bible.

Dovolte mi vysvětlit Jakubova slova: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“ V Levitiku 19,15–18 je o Mojžíšově zákonu psáno:

■ *Nedopustíte se bezpráví při soudu. Nebudeš nadřzovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit svého bližního spravedlivě. Nebudeš se chovat ke svému lidu jako utrhač, nebudeš ukládat bližnímu o život. Já jsem Hospodin. Nebudeš ve svém srdci chovat nenávisť ke svému bratru, ale budeš trestat svého bližního podle práva, a neponeseš následky jeho hříchu. Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.*

Čeho se Jakubova slova týkají v kontextu verše „milujte svého bližního jako sebe samého“? Týkají se mimo jiné pomluv! Nebudete je šířit mezi lidmi, nebudete bližní pomlouvat. Proč? Protože on je svatý Bůh, Jahve, Pán pánů. A jsme to my, kdo střídají v srdci nevoli, nevraživost, zlobu a zášť. Pomluvy v kontextu lásky k bližnímu znevažují zákon, který říká, že si máte prokazovat bratrskou lásku. Když pomlouváte, porušujete nejen zákon, ale sami jednáte jako soudci zákona.

Bratři a sestry, před námi neleží obtížná pasáž Písma. Někdy musím číst bezpočet komentářů, abych zjistil, co daný text říká. Tentokrát jsem nahlédl jen do čtyř a všechny se shodovaly. Nemyslím, že je mezi námi někdo, kdo má problém porozumět tomu, co říkám. Kdyby byl zákon opravdu vašim standardem, podřídili byste se i zákonu Krista. Báli byste se jeho standardy obcházet. Báli byste se nastavit si vlastní pravidla pro verbální kritiku. Až příště budete v rozhovoru s bratrem nebo sestrou ve víře a oni začnou mluvit bez zábran o druhém, uvědomte si, že se podle Jakuba dopouštějí nejen přestupku vůči bližnímu, ale současně popírají autoritu Bible. Mohou tvrdit, že Krista a Boží slovo milují, ale svým jednáním to popírají.

Dokončení příště.

www.ns-bc.org

Přeložila Klára Steiger.

Kdo skrývá nenávisť za zrádné rty, i ten, kdo šíří pomluvy, je hlupák.

(Př 10,18)

MOHU VE SVÉM ŽIVOTĚ CÍTIT NEDOSTATEK BOŽÍ LÁSKY?

Pavel Steiger

„*Mohu ve svém životě cítit nedostatek Boží lásky?*“ To je nejen častá, ale i zajímavá otázka. Začněme všeobecně:

1. Jakýkoli jev, který je na nás nezávislý, nemusíme poznat vůbec, nebo jen částečně, nikdy však dokonale. V otázkách zkušeností s Bohem to platí dvojnásob.

Co je důvodem, proč někdy necítíme Boží lásku? Co od Boží lásky očekáváme? Jak máme chápat Boží lásku? Jak prožíváme Boží lásku? Jak se projevuje? Co dělat, když se nával radosti z lásky utlumí? Můžeme pak radost z lásky nějakým způsobem oživit?

2. Dnešní zamyšlení bude zaměřeno na Boží otcovskou výchovu každého, koho přijímá za syna. K láskyplné výchově patří nejen otcova láska, osobní spoluúčast, ale i zkoušky a tresty, abychom se naučili oddanosti a poslušnosti. Tak to chodí i v běžném, přirozeném životě. Proto se celý život učíme. Chodíme do škol, osvojujeme si nové znalosti a dovednosti, abychom se nejen uživil, ale i uspokojili svou potřebu po uplatnění, po přijetí a ocenění lidmi, kteří nás obklopují, s kterými máme co do činění. Životní příprava vyžaduje notnou dávku píle, disciplíny a svým způsobem i sebezapření. Člověk, který nikdy nezatne zuby, nevyužije svůj Bohem daný potenciál. Není divu, že nebývá svým okolím uznávaný, může trpět společenským odcizením a jistými mindráky, že ho nikdo nemá rád. Člověk touží být milován a milovat.

3. Láska pozemská je zaměřena na člověka a s ní spojené emoce jsou často plně rozmarů a sobectví. Nechci být dogmatický, ale tak to více méně ve světě chodí.

V duchovním životě znovuzrozeného křesťana by tomu mělo být jinak, přestože jsou zde jisté podobnosti. Věřící touží po lásce, ale ve chvílích zkoušek a soužení mohou pocítovat nedostatek Boží lásky. Dokonce i král David v Žalmech vyznává, že má pocit, že na něj Bůh zapomněl, že se před ním skrývá.

4. Boží láska se neprojevuje vždy jako příjemné emoce. Předně, život křesťana se má řídit důvěrou, ne pocity. Boží láska je zdrojem veškeré lásky, nepřichází sama od sebe, ale od Otce. Bůh si zamiloval svoje děti dříve, než byl stvořen svět. Není-li původcem spásné lásky Bůh, je každá snaha poznání opravdové lásky marná.

Na rozdíl od přirozené, lidskostředné, humanistické lásky, lépe řečeno podmíněné náklonnosti, je Boží láska bezpodmínečná, vyplývá z jeho dobroty. Bůh je milostivý i milosrdný. Již Mojžíšovi řekl, že se smiluje, nad kým se smiluje, a slituje, nad kým se slituje (Ex 33,19). Boží láska tedy není podmíněna lidským výkonem

vyvoleného jednotlivce, protože jsme všichni zhřešili a jsme daleko od Boží slávy (Ř 3,23). Kdyby byla podmíněna naším tělesným výkonem, vzhledem a skutky, jak je tomu ve světě, nikdo by Boží lásku nezakusil. Bůh nás, kdo jsme jeho, miluje bezpodmínečně:

■ ... v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své **lásce** nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,4–6)

Pro přirozeného člověka z toho plyne:

1. Boha nemusím poznat vůbec. Jeho otcovskou lásku nikdy nepoznám, pakliže mne Bůh ve své lásce **předem neurčil** rozhodnutím své dobroty, abych byl přijat za jeho syna a chválil slávu jeho milosti, kterou mi udělil ve svém Nejmilejším (Ef 1,4–6).

2. Jestliže mne Bůh ve své lásce **předem určil** rozhodnutím své dobroty, abych byl přijat za jeho syna a chválil slávu jeho milosti, kterou mi udělil ve svém Nejmilejším (Ef 1,4–6), potom Boží lásku poznávám natolik, nakolik se v poslušnosti podřizuji výchově Božího Ducha. Tj. posvěcování, tj. růst ve znalosti Boha, tj. růst v lásce k němu. Jestliže skrze poslušnost přikázání moje poznání Boha roste, potom roste i moje poznání, jak velká a nekonečná je jeho láska ke mně. Jeho lásku k nám však nikdy plně neobsáhneme, protože omezené stvoření nemůže v poznání, tedy ani v lásce, obsáhnout nikým a ničím neomezeného a všemohoucího Boha.

Jaká je tedy odpověď na otázku zda *Mohu ve svém životě pocítit nedostatek Boží lásky?* Odpověď je ANO, ale jen proto, že „porucha je na našem přijímači“, nikoli na Božím vysílači. Bůh „vysílá“ ke svému vyvolenému, vykoupnému dítěti plnost své lásky, o čemž máme nezvratný důkaz na kříži:

■ **V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.** (1J 4,10)

Bůh nemohl svou lásku k nám, ke svým dětem, prokázat více než vydáním svého Syna na smrt jako výkupné za náš hřích! On nás uchránil před svým hněvem, on nás zastoupil v potrestání! Kdybychom milovali Boha z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, což nedokážeme, pak bychom nikdy nemohli pocítit ve svém životě nedostatek Boží lásky.

ALE! Protože, jak jsme si řekli, porucha je na našem přijímači, nikdo není schopen milovat Boha tak, jak nám přikazuje. Jsme padlá, ale omilostněná stvoření. Proto se někdy vědomě i nevědomě vzpíráme Boží láskyplné výchově.

Vzpíráme se Božímu posvěcování, podobně jako se dítě vzpírá otcově výchově. Ve své hříšné přirozenosti a sebestředné sebelibosti můžeme jeho pevnou vý-

chovnou ruku mylně chápat jako nedostatek lásky. Často nám chybí respekt k Boží svatosti. Ten vyžaduje naši odpovědnost, poslušnost, věrnost a oddanost Bohu. Ten, kdo uvedené vlastnosti ze sebestřednosti podceňuje, jistě pocítí určité odcizení a jakoby nedostatek jeho lásky. Příčinou však není, že by Bůh své milované opouštěl nebo přestával milovat. Jeho spásná láska je stálá bez ohledu na to, jak ji vnímáme prostřednictvím svých emocí:

■ *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. (J 15,13–14)*

My jsme Boží milované děti, jeho přátelé! Pojďme tedy k dnešnímu textu a vyložme si celou záležitost blíže.

Židům 12,1

■ *Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo...*

Všichni jsme obtíženi břemeny hříchu a všichni jsme obklopeni zástupem svědků víry. V předchozí 11. kapitole Židům je psáno, že Abraham věřil, Izák věřil, Jákob věřil, Josef věřil, Mojžíšovi rodiče věřili, Mojžíš věřil, Izraelští věřili, nevěstka Rachab věřila, dále Gedeón, Báarak, Samson, Samuel a proroci věřili. I dnes jsme obklopeni věřícími. V obecenství věřících se setkáme s nejrůznějšími příklady. Jedny jsou hodné následování, jiné jsou spíše varováním. Nebudeme-li je ve víře rozlišovat, může se stát, že začneme o Boží lásce pochybovat. Proto nás pisatel dopisu Židům nabádá, abychom odhodili hřích, který nás tíží a který se nás může snadno přichytit.

Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom vytrvali v běhu až do konce. Evangelium Pána Ježíše a apoštolové jsou náš vzor!

■ *Běželi jste dobře! Kdo vám zabránil, abyste se drželi pravdy? Jistě to nevyšlo od toho, který vás povolává. (Ga 5,7–8)*

Zde chtěli Galatští přidat k evangeliu obřízku. Kdykoli budeme chtít přidat ke Kristu zákon, tradice, oběti, dobré skutky nebo své zásluhy, začneme pocítovat méně Boží lásky, protože ji přes vlastní námahu přehlízíme. Ve své podstatě Boží lásku vlastními skutky a zásluhami znevažujeme.

Jak je psáno, zdrojem lásky je ON:

■ *My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. (1J 4,19)*

■ *A to je láska: žít podle Božích přikázání; to je to přikázání, o kterém jste od počátku slyšeli, že máte podle ní žít. (2J 1,6)*

Židům 12,2 (Pavlík)

■ ... soustřeďující zrak na původce a dovršitele víry Ježíše, jenž se zřetelem k radosti, jež byla před ním, snesl kříž, pohrdnuv hanbou, i usedl na pravi-ci Božího trůnu.

Pán Ježíš podstoupil ponížení a lidskou nenávisť z poslušnosti, v souladu s Boží vůlí, pro naši spásu. Kristus viděl radost, která byla před ním; jeho radost jsme my, jeho nevěsta. Přesto, když Ježíš umíral na kříži, zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Když na něj Otec vylil svůj hněv za náš hřích, zdálo se Synu člověka, že pociťuje méně Boží lásky, že jej Bůh opustil. Nicméně Otec jej v tu chvíli miloval svojí plnou láskou, protože byl Ježíš poslušný a konal Otcovu vůli.

■ A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žíz-ní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. (Zj 22,17)

Jestliže bude náš zrak bloudit světem místo toho, aby byl upřen na Dokonavate-le našeho spasení, Původce a Zdroj víry, Pána Ježíše Krista, budeme pociťovat ne-dostatek Boží lásky.

Židům 12,3–4

■ Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.

Malomyslnost, skleslost na duchu je v podstatě totéž, co zakoušení nedostatku Boží lásky. Budeme je zakoušet tehdy, když bude naše pozornost upřena jinam než na kříž a na to, co pro nás náš Spasitel, Ježíš Kristus, snášel během své pozemské služby: pronásledování, osočování, podezřívání, obviňování a před ukřížováním bití, bičování, poplivání, urážky, výsměch a konečně smrt na kříži mezi zločinci.

Naše utrpení pro Krista nás má utvrdit o jeho bezmezně lásce, ne o jejím nedostatku:

■ ... ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. (1Pt 4,13)

Kdo nenese podíl na jeho utrpení, kdo nenásleduje ochotně jeho příklad, snadno propadne dojmu, že vše není pod Boží kontrolou. Jestliže opomíjíme v našem dennodenním shonu příčinu nejvyšší lásky a sebeobětování, pak je chyba na našem přijímači.

Židům 12,5

■ Což jste zapoměli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: „Synu můj, podrobuj se kázní Páně a neklesej na mysl, když tě kárá.“

Jsme Boží děti, jsme jeho synáčkové. Otec, který miluje své děti, je jejich ochráncem a vyžaduje pro jejich konečné dobro poslušnost a kázeň.

▮ *Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. (1J 2,5)*

Podřízenost otcovské autoritě a zachovávání jeho slova nám neublíží ani nás neomezuje, jak se může někomu zdát. Naopak, ochraňuje nás před sebou samými. Věřící, kteří zachovávají Boží ponaučení jen občas a ledabyle, jistě propadají malomyslnosti. Příčinou nebývá nedostatek Boží spásné lásky, ale přemíra sebelásky. Láska k Bohu se projevuje následujícím způsobem:

▮ *V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká... (1J 5,3)*

Láska k Bohu není pasivní. Kdo miluje Boha jako svého Pána, bude rád zachovávat jeho přikázání. Kdo je nebere vážně, kdo si z „jídelního lístku Kristových přikázání“ vybírá jen to, co mu chutná, bude strádat duchovní podvýživou. Ta se v životě projevuje jako neklid, sklíčenost, deprese, ztráta radosti. Není divu, že v něm začne sílit pocit, že mu Bůh neprojevuje dostatek lásky. Naše sebestředná přirozenost nenalézá potěšení, nelibuje si v kárání nebo domlouvání. Stydíme se za svoji vnitřní nahotu, nechceme se podřízovat, chceme zůstat sami sebou, ale Písmo to vidí jinak:

▮ *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. (Ř 8,7)*

Otcovská láska se neobejde bez přísné výchovy a k té patří nejen napomínání, ale i občasně výchovné tresty, jak ukazuje následující verš:

Židům 12,6

▮ *Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.*

Přísná výchova je důkazem otcovy spásné lásky. Je psáno:

▮ *Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas. (Př 13,24)*

Byli jsme stvořeni, abychom byli nejen milováni, ale i vychováváni k dospělosti a odpovědnosti. Ne proto, abychom byli jeho loutkami, ale abychom se stali jeho dílem v Pánu Ježíši Kristu, abychom slyšeli hlas Pastýře a následovali ho. Pastýř někdy toulajícím se ovečkám dokonce z lásky zlomí nohu, aby od stáda neutíkal. Lépe je, když bude kulhat, než aby se zatoulala. Když se ovečka ztratí, pastýř ji najde. Když se toulá, Pastýř použije hůl, chrání ovečku bolestnou cestou, aby věděla, kam patří, protože je mu vzácná a nese za ni odpovědnost. Proto:

■ *Neodvrhuj, můj synu, Hospodinovo kárání, neprotiv se jeho domlouvání. Vždyť Hospodin domlouvá tomu, koho miluje, jako otec synu, v němž nalezl zalíbení. (Př 3,11–12)*

Procházíme-li v křesťanském životě přísnou výchovou, můžeme mít pocit, že nás Bůh opustil nebo že nám neprojevuje dostatek lásky, ale opak je pravdou, jak je psáno:

■ *Trestej syna, dokud je naděje, a nechtěj mu přivodit smrt! (Př 19,18)*

Boží láska k nám se projevuje tak, že nechce, abychom zahynuli, a proto nás někdy trestá. Zdaleka netvrdím, že těžké chvíle na člověka doléhají jako soud nebo trest za určitou neposlušnost, ani to, že jejich příčinou je malá víra. Vždyť ani apoštol Pavel nebyl ušetřen bolesti, Bůh ji z jeho života neodejmul. Naopak, apoštol Pavel, jeden z největších služebníků, je názornou připomínkou zkoušek, a přitom si ani na okamžik nestěžoval, že mu Bůh neprojevuje dostatek lásky, a to jej Bůh tvrdě vychovával:

■ *... ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu. A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. (2K 11,23–28)*

Na sklonku života s láskou vyznal, co bylo jeho motivací:

■ *Dobry boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod. (2Tm 4,7–8)*

Nebudeme-li s láskou vyhlížet druhý příchod Pána Ježíše Krista, nepoběžíme-li k cíli, nebudeme-li bojovat, potom se nám může zdát, že se nám nedostává Boží láska. Vést dobrý boj ve víře, to je náš úkol:

Židům 12,7

■ *Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával?*

Díky Boží lásce a výchově jsme se stali jeho osvojenými syny, jeho dětmi. Nicméně někteří křesťané hledají kvaziútěchu ve světě. Utíkají od Boží výchovy, a proto pociťují Boží „nelásku“. Protože jsme Božími dětmi, podvolujeme se jeho přísné

výchově dobrovolně. Své prohřešky už nepovažujeme za nicotné, jsou pro nás katastrofou, která nás obrací v pokání ke Kristu.

■ *Věru, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. On působí bolest, ale těž obváže rány, co rozdrtil, vyléčí svou rukou. (Jb 5,17–18)*

■ *Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čti pokání. Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3,19–20)*

Jeho hlas zaslechnou jen ti, kterým byly dány uši k slyšení a oči k vidění, jak je psáno:

■ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. (J 10,27–29)*

Boží láska k nám, jeho dětem, se neřídí našimi pocity, náladami ani vrtochy. Právě když nás přepadá malomyslnost a pocit, že zakoušíme méně Boží lásky, jsme v Božím náručí.

Boží láska k nám se neřídí našimi pocity.

■ *Zármutek [pocit nemilování] podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt. (2K 7,10)*

Vezměme si příklad z Pavlova vztahu k utrpení:

■ *... ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2K 12,9)*

Židům 12,8

■ *Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti.*

Kdyby nás Bůh, náš Otec nevychoval, nebyli bychom jeho syny. „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život“ (1J 4,9).

Kvůli Kristu nás (1) znovuzrodil, spasil a dal nám víru. (2) Kvůli Kristu jsme byli očištěni od svých hříchů, byli jsme ospravedlněni. Ale ještě jsme nedosáhli cíle, totiž vzkříšení svého těla. Protože jsme ještě uvězněni v tomto těle, naše touhy a činy se někdy Božímu Duchu vzpírají.

■ *Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim.*

Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. (Ga 5,17)

A když děláme to, co nechceme, vzdalujeme se Bohu, cítíme nepokoj, prázdnotu, hanbu, upadáme do deprese, do chmur a máme dojem, že nám Bůh neprojevuje

je pozornost a dostatek lásky. Boží výchova vede ke zbožnosti, což působí, že chceme činit to, k čemu nás Bůh stvořil a vyvolil:

■ *Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech. (Iz 43,21)*

Čím blíže budeme Bohu, tím více budeme vyprávět o jeho chvályhodných činech, s tím větším odporem se ve světě setkáme. Nepropadejme v utrpení beznaději, že na nás Bůh zapomněl, že nás méně miluje.

■ *On si vybuodoval svoji církev, kterou brány pekla nepřemohou (Mt 16,18).*

Židům 12,9

■ *Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život?*

Čím více se budeme poddávat svému nebeskému Otci, ačkoli nás tvrdě vychovává, tím méně budeme propadat panice, že už nás nemá rád. I když často s pomocí prodlévá, i když nenaplnuje naše potřeby a přání hned, nepropadejme pocitu, že nás méně miluje. Vedeme duchovní boj proti mocnostem, které ovládají tento věk tmy:

■ *Budte střízliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí týmž utrpením jako vy. (1Pt 5,8–9)*

Nedovolme, abychom ve zkouškách propadli myšlence, že nás Bůh opouští. Nečekávejme odměnu dříve, než se naplní jeho čas.

Židům 12,10

■ *A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti.*

Jsme vychováváni k vyššímu cíli, a tím je podíl na Boží svatosti. Výchova je často bolestivá, namáhavá, vyžaduje kázeň a sebezapření. Pocit nedostatku Boží lásky není zapříčiněn její nepřítomností, vždyť právě ona, Boží láska, nás vede ke kříži, vychovává nás, tj. posvěcuje nás ke konečné svatosti v novém těle.

■ *Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné. (2K 4,17–18)*

Dojem nedostatku Boží lásky je většinou zapříčiněn jeho sužující výchovou, která vždy bolí. Vážme si Boží přisnosti. Lidové rčení: „Na chudý lid musí být přisnost,“ má své opodstatnění.

Židům 12,11

▮ *Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.*

V krušných chvílích, kdy se nám může zdát, že Bůh je od nás daleko, nepocitujeme jeho lásku v takové míře, jakou bychom si přáli. Položme si důležitou otázku – umíme se ztotožnit s následujícím vyznáním?

▮ *Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,19b–20)*

On nás stále miluje. Jeho láska k nám je neměnná, nekonečná a nezmenšuje se.

▮ *Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1Pt 1,6–7)*

Mnoho soužení, bolesti, slz a potu je součástí Boží výchovy a vytrvalosti Božích dětí, která vede ke konečnému vítězství:

▮ *Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. (1K 9,25)*

Trénink i závod bolí!

▮ *Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků. (Jk 1,2–4)*

Tento skutek je vypůsobený Boží láskou k nám. Ta touží, abychom zachovávali jeho přikázání (1J 5,3). To první Hospodin ustanovil již starozákonnímu Izraeli:

▮ *Hospodin, tvůj Bůh, obřeže tvé srdce i srdce tvého potomstva a budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a budeš živ. (Dt 30,6)*

▮ *Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,39)*

Tuto lásku v nás působí výchovným procesem sám Bůh. Zkoušky nejsou příjemné. Často býváme příliš soustředěni sami na sebe, příliš se milujeme, chceme žít jako v bavlnce, nechceme se podřizovat pevné kázni. Pak se nám paradoxně zdá, že nám Bůh projevuje málo lásky. Nic nemůže být dál od pravdy. Svou lásku k nám dokázal, když na sebe vzal trest, který právem náleží nám.

JAK VÉST SVÉ SRDCE KE SPRÁVNĚMU POSTOJI K PENĚŽŮM

Capitol Hill Baptist Church

V Matoušovi 19 si čteme o známém, avšak tragickém setkání Ježíše s mužem, který měl velké bohatství.

■ *A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: „Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!“ Otázal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nebudeš zabíjet, cizoložit, krást, křivě svědčit, cti otce a matku, miluj svého bližního jako sám sebe.“ Mladík mu řekl: „To jsem všechno dodržoval! Co mi ještě schází?“ Ježíš mu odpověděl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“ Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. (Mt 19,16–22)*

Jedna z důležitých věcí v tomto textu je, že když přijde na následování Ježíše, naše peněženky neznají hranic. Ve skutečnosti hrají peníze v učednictví ústřední roli. Pro tohoto muže znamenaly rozdíl mezi získáním a ztrátou věčného života. Přemýšlíte o penězích tímto způsobem?

Není vždy jednoduché rozpoznat, jestli máme problémy v oblasti peněz a majetku. Jako ta příslovečná žába v hrnci si nemusíme uvědomovat, že máme potíže, protože změna probíhá postupně nebo jsme prostě byli v tomto způsobu myšlení vychováni. Zakrátko se to, co jsme kdysi nazývali „luxusem“, změnil na „potřebu“ a my budeme čím dál více závislí na věcech a čím dál méně na Bohu.

Jak se s tímto smrtelným problémem vypořádat? Než abychom jen seděli a přemýšleli po způsobu světa, musíme se proměňovat obnovou své mysli“ (Ř 12,2), pečlivě studovat Boží slovo – co říká ohledně peněz a našeho srdce. Začneme tím, že se podíváme na správný postoj k penězům a srovnáme ho se špatným. Myslím si, že potom budeme schopní identifikovat problém, což nám umožní rozhodnout se pro nejlepší způsob boje proti němu. Pokud jste někdy bojovali proti materializmu, víte, že to není čistý boj. Musíme být vyzbrojeni také k boji proti strachu, který se s ním často pojí. Proto zakončíme povídáním o tom, jak můžeme bojovat se strachem.

Identifikace materializmu

Začneme definicí. Když si slovo „materialismus“ vyhledáme ve slovníku, najdeme například tuto definici: „Materialismus je učení, které praví, že jediné nebo nejvyšší hodnoty či cíle spočívají v materiálním blahobytu a podpoře materiálního

pokroku. “ Jinými slovy je to hodnotový systém, který říká, že nakupování, utrácení a střádání je v životě to nejdůležitější.

Myslím si, že když většina z nás slyší takovou definici, souhlasí s tím, že materialismus není dobrý. Ale když se podíváme na své životy, zjistíme, že často kupujeme věci, protože si myslíme, že nás učiní šťastnými, nebo protože si myslíme, že díky nim budeme moci uniknout před strachem. Není to tak, že věci jen používáme. My se uchylujeme pod jejich ochranu – což je role, která by měla náležet pouze Bohu. Takže zatímco teologie, kterou vyznáváme, je správná, naše funkční teologie je děravá. Avšak místo abychom to uznali, rozumujeme: „Je to investice. Je to značka s větší výdrží. Je to pro moje děti.“

Uvědomte si však, že skrblik může být ještě materialističtější než rozhazovačný člověk. Nevkládá sice svou důvěru do věcí, které kupuje, ale vkládá ji do peněz, které střádá. Ovšem se stejnými důsledky – důvěra v materiální svět, že nám zajistí bezpečí a štěstí.

Peníze samy o sobě nejsou zlem, ale jsou jako dynamit. Používané správně mohou nadělat spoustu dobra, používané nesprávně mohou nadělat spousty škody. Pokud však máme být schopní rozpoznat materialismus, musíme se sami sebe nejprve zeptat: *Jak se těšit z materiálních věcí správným způsobem?* Potom se můžeme zeptat: *Jak se materiální věci používají nesprávně?*

Správný způsob požívání materiálních věcí

█ *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem ženit se a jíst pokrm, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhnout nic, co se přijímá s díkyvdáním. Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou. (1Tm 4, 1–5)*

Když psal Pavel Timoteovi, vyskytovali se v Efezu falešní učitelé, kteří vyučovali, že materiální věci jsou svou podstatou zlé. Zakazovali uzavírání manželství nebo požívání jistých potravin – a za tím vším byla myšlenka, že pokud jsi tak ukázněný, že si tyto věci dokážeš odříct, pak jsi duchovnějši. Pavel to pokládal nejen za špatný nápad, dokonce prohlásil, že je to myšlenka démonská. On sám naopak vyučoval, že všechno stvořené je dobré (1Tm 4,4; Gn 1,31) a lidé to mohou požívat k Boží slávě. Jak se to děje? V těchto verších vidíme tři věci, které nám pomohou radovat se z materiálních věcí správným způsobem: vděčnost, Boží slovo a modlitbu.

1. **Vděčnost** – materialismus říká: „Zasloužíš si to a měl bys na to být hrdý. Vlastně bys to měl vystavit na odív.“ Na druhé straně, když jsme vděční, uvě-

domujeme si, že to, co máme, je dar. Dar, který nás odkazuje na dobrého a štědrého Boha. Když jsme vděční, vidíme svou roli ne jako vlastníka, ale jako správce. Chlubení je stejně tak směšné jako chlapík, který si na třídní sraz po deseti letech pronajme okázalé auto, které si nemůže dovolit koupit.

2. **Boží slovo** – právě skrze Boží slovo nám Bůh ukazuje, jak se těšit z věcí, abychom toho potom nelitovali (Př 10,22). Boží slovo nám pomáhá těšit se z jídla, ale nebýt tak nenasytými, že litujete, že jste snědli třetí porci, kterou jste už jíst nemuseli (Př 25,16). Ale Boží slovo nám také pomáhá vidět věci způsobem, který nás vede k větší úctě vůči Bohu, k uctívání Boha, který je kreativní, umělecky založený a je dokonalostí krásy (Ž 50,2).
3. **Modlitba** – v modlitbě vyjadřujeme svou závislost na Bohu. Potřebujeme pomoci, abychom se správně těšili z toho, co nám poskytuje. Ať už je to tedy jednoduchá modlitba díky před jídlem nebo prosba, abychom použili jeho dary správně, uvědomujeme si, že ho potřebujeme.

Tyto věci nám pomáhají používat Boží dary správným způsobem. Je však také správné říct, že bychom se z nich měli těšit? Dále v 1. Timoteovi čteme:

■ *Těm, kteří jsou bohatí v nynějším věku, prikazuj, ať nesmýšlejí povýšeně a nedoufají v nejisté bohatství, nýbrž v živého Boha, který nám všechno štědře poskytuje k požitku. (1Tm 6,17 ČSP)*

Všimněte si zde, proč nám Bůh poskytuje všechno, co chce, k našemu požitku. Přemýšlejte, co nám to říká o Bohu! Bohatství a majetek jsou nejisté – burzy krachují, auta a počítače se rozbíjejí, podniky se zavírají, malby blednou. Chlubit se jimi znamená důvěřovat v něco, na co se nedá spolehnout. Místo toho jsme povoláni k naději v Boha, který se nikdy nemění, nikdy neselže. A když doufáme v něj, jsme konečně svobodní užívat Boží dary způsobem, jakým on zamýšlel.

V padlém světě se to však děje často obráceně. Nedůvěřujeme v Boha, ale v jeho dary, a děláme z nich modly, které uctíváme. Což nás přivádí k našemu druhému tématu: Jak nesprávně využíváme materiální věci a děláme si z nich modly.

Modly z materiálních věcí

Materialismus je v podstatě připsáním nesprávné hodnoty penězům a majetku. Pestré barvy, lahodné jídlo, nádherná muzika, smyslná potěšení, sladké vůně, to jsou všechno nádherné dary od Boha, ze kterých se máme těšit. Ukazují nám na Boha a způsobují, že ho uctíváme. Na počátku to tak bylo. Domnívám se, že když Adam s Evou snědli kus výborného ovoce nebo pozorovali nádherný západ slunce, vedlo je to ke chvále Boha. Nikdy neměly být tyto věci samy o sobě cílem. Ale potom vstoupil

na scénu hřích a místo toho, abychom si Boha cenili, začali jsme potlačovat pravdu (Ř 1,18) o jeho nezměrné hodnotě a ignorovat ho (Ř 1,21–23). Výsledkem bylo, že daru jsme si začali cenit více než Dárce a brzy jsme se klaněli pěkným dovoleným, zaměstnání, které nám dává moc a postavení, televizím a úspěšným portfoliím.

Co děláme špatně?

Děláme z peněz a majetku modly, když jim důvěřujeme více než Bohu, když naše láska k nim soupeří s láskou k Bohu a když místo Božích příkazů posloucháme pravidla světa, jak se dopracovat k blahobytu.

Vzpomínám si na rozhovor s přítelem, který má velmi náročnou práci. Stěžoval si, jak přeplněný je jeho program, jak je těžké najít si čas na rodinu a na Boží slovo a že už si jej vlastně ani dlouho nenašel. Jak jsem mu naslouchal, část mě přemýšlela: „Víš, jsou období v životě, kdy je to asi normální. Jedním ze způsobů, jakým ctíte Boha, je to, jak pracujete ve svém zaměstnání a zodpovědně zabezpečujete svou rodinu.“ Ale jiná moje část myslela na to, že by to mohl být hřích, modloslužba skrývající se za společensky přijatelnou omluvou perfekcionismu. Skutečností je, že může být těžké rozpoznat, kdy si z věcí děláme modly. A tak je čas od času dobré vzít svůj program a čestně ho zhodnotit. Jako pomoc k tomuto úkolu nabízím pět otázek k zamyšlení:

1. Neodklání vaši pozornost to, že vlastníte X nebo že po X toužíte, od toho, k čemu vás Bůh povolává?

Například není hřích pracovat na povýšení v práci (vlastně to může být způsob, jak se lépe postarat o rodinu nebo být štědrý – 1Tm 5,8), ale pokud jsem povýšením posedlý až do té míry, že mě to odvádí od lásky k mé ženě (Ef 5,25), dětem (Ef 6,4) nebo bližnímu (Lk 10,37), pak dělám ze své práce modlu. V Lukášovi 8 Ježíš vysvětluje:

■ *Semeny [Boží slovo] padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starost, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. (Lk 8,14)*

Majetek a rozkoše života mohou udusit Boží slovo, takže neponeseme ovoce.

2. V čem nacházíte radost? Kde se toulají vaše myšlenky, když svou mysl nekontrolujete?

Všechny stvořené věci jsou vymyšleny tak, aby nám ukazovaly na Boha, aby rozproudily naše city, uznání a uctívání vůči Bohu. Je v pořádku nechat se vzrušit riskantním obchodem, lahodným jídlem nebo novým oblečením, ale když se věci stanou slepou uličkou pro naše city spíše než kanálem k tomu, abychom všechnu čest a hodnotu připsali Bohu, stali se z nás modloslužebníci. Žalmista byl naopak v Bohu tak spokojen, že mohl napsat: „Koho bych měl na nebesích? A na zemi

v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl“ (Ž 73,25–26).

3. Co ve svém životě bráníte?

Jakmile reagujeme obranařsky, když je nám něco odnímáno nebo když je naše srdce odkrýváno, může to často ukázat na modlu, kolem které si budujeme svůj život – na něco, čeho si ceníme více než Boha.

■ *Bohatstvím se člověk může vyplatit, kdežto chudý vyhrožování neslychá. (Př 13,8)*

4. Co cítíte vůči těm, kdo jsou majetnější než vy?

Můžeme dychtit po tom, co mají ostatní, a myslet si: „Kdybych měl to, co oni, byl bych v pohodě.“ Nebo můžeme jít jiným směrem sebespravedlnosti, kdy na ně budeme shlížet shora a obviňovat je z marnotratnosti. Každopádně pokud se snažíme ospravedlnit tím, že se s někým srovnáváme, namísto toho, abychom ospravedlnění hledali skrze Krista, jsme modloslužebníci.

■ *... všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. (Ř 3,23–24)*

5. Jak reagujete, když se cítíte ohroženi?

Kupování materiálních věcí může být správnou reakcí na strach. Mám-li strach, že můj dům bude vykraden, je ode mě zodpovědné, investuji-li do železných mříží. Ale opět, materiální věci mohou nabízet také falešné spasitele. Je důležité si uvědomit, že lakota není jediným hnacím motivem za materializmem, strach je jím také.

A tak vás strach z názorů ostatních může dohánět k materialistickému nakupování oblečení nebo aut nebo domů, které byste jinak možná ani nechtěli. Strach z budoucnosti vás může pohánět k úsporám, které byste jinak ani nepotřebovali.

■ *Pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu. Pevnou tvrzí je boháčovi jeho majetek, jeví se mu jako nedostupná hradba. (Př 18,10; viz také Kaz 5,10)*

Zatímco Pán je pevnou věží, bohatí si jen představují, že je jejich bohatství zachránějí. Jednoho dne však poznají realitu Příkladu 11,4: „V den prchlivosti neprospěje majetek, kdežto spravedlnost vysvobodí od smrti.“

Boj proti materializmu

Domnívám se, že do určité míry bojujeme s materializmem všichni. Co s tím tedy dělat? Dovoďte mi předložit vám ke zvážení sedm myšlenek:

Ceňte si znamenitosti a krásy Boha

Ježíš nám připomíná, že tam, kde je náš poklad, bude i naše srdce (Mt 6,21). Často o tom přemýšlíme jako o varování před penězi. Ale je to také pravda o Bohu

– pokud si ho ceníme, naše srdce za ním půjdou. Pracujte tedy na tom, abyste si ho cenili. Bůh Bible je hoden veškeré naší chvály, citů a cti. Naše srdce hledají něco jiného k uctívání jen tehdy, máme-li zkreslený pohled na Boha. Pokud se máme vymanit ze sevření materializmu, musíme začít tím, že budeme mít správný pohled na Boha. To by mohlo zahrnovat:

- čtení a meditaci nad Písmem coby nedotknutelnou prioritu ve vašem programu – když čtete, modlete se, aby Bůh otevřel vaše oči,
- pravidelné sdílení evangelia – říkat ostatním dobrou zvěst o Ježíši je lahodným připomenutím toho, kým je, a je to způsob, jak se bude naše přesvědčení prohlubovat,
- čtení dobré knihy spolu s jiným členem vašeho sboru,
- poslech hlubokých myšlenek některých křesťanských písní.

Obzvláště se naučte cenit si vykoupení – smrti, kterou Ježíš zemřel místo nás. Jedna věc je obdivovat věčnost Boha – ta nám dokáže zavařit mozek, a přesto může i nadále zůstat trochu akademickou otázkou. Vykoupení je však hluboce osobní a je to brána k údivu nad tím, kým Bůh je. Texty jako Izajáš 53, Římanům 3, Efezským 1 a Žalm 22 jsou skvělými nástroji k meditaci nad Kristovou krásou ve vykoupení.

Bojujte za víru, abyste naši odpočinutí v Kristu

Ať už má materializmus svůj kořen v chamtivosti nebo strachu, vždy je alternativou k důvěře v Boha. Dobrým bodem, kde s tímto bojem začít, je přeměřovat naši důvěru na Boha. Židům 13,5–6 jsou líbezné verše: „Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘“

Vidíte to spojení? Když věříme Božím slibům, že se o nás vždycky postará, naše životy budou od lásky k penězům osvobozeny.

Žalm 62,2 je dobrým cílem: „Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása.“

Přemýšlejte o nebi

Když se budeme dívat z perspektivy věčnosti, uvidíme, jak je materializmus bláhový. V Lukášovi 12 varoval Ježíš před nebezpečími chamtivosti vyprávěním příběhu o bohatém muži, který hromadil peníze na budoucnost. Cílem tohoto muže bylo, aby si mohl říct:

„*Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem. (Lk 12,19–21)*

Potřebujeme často přemýšlet o rozhovoru, který povedeme s Kristem v poslední den. Vždy když s něčím zápasíte, dovolte realitě budoucího zúčtování, aby vám pomohla uvidět věci z této perspektivy. Pokud je naším cílem být věrný v tom, co nám bylo dáno, místo toho, abychom se pokoušeli zabezpečit se pro všechny případy, naše oči budou lépe zaměřené na nebe.

Vyznejte materialismus jako hřích

Myslím si, že někdy považujeme materialismus spíš za chování, kterému je třeba se vyhnout, než za hřích, který si zaslouží odsouzení. „Já asi nepotřebuju takové krásné hodinky. Jen jsem se nechal unést.“ To zní tak banálně, že? Ale pokud je materialismus ve skutečnosti modlářstvím, pak je terčem velké části starozákonních prorockých knih.

Až se budete vyznávat z materializmu, zkuste vyznat jeho pravou příčinu ve svém srdci. Obrátíte se k věcem, abyste se zbavili strachu? Nebo v nich hledáte štěstí? Nebo cokoliv jiného? Přijdete-li na to, ve kterých z těchto obecných kategorií problémů srdce bojujete, pomůže vám to při plánování, za co se budete modlit a co budete před Bohem vyznávat.

Dávejte štědrě

■ *Těm, kteří jsou bohatí v tomto věku, prikazuj... ať konají dobro a jsou bohatí v dobrých skutcích, štedří, dobročinní, a tak ať si střeďají dobrý základ pro budoucnost, aby obdrželi pravý život. (1Tm 6,17–19)*

Všimněte si, jak Pavel říká, že si střeďáme dobrý základ. Verš 19 vysvětluje, že slovo „tak“ znamená: tím, že budeme bohatí v dobrých skutcích, budeme štedří, ochotní sdílet se s ostatními. Bůh nás stvořil tak, abychom milovali lidi a využívali věci, kdežto materialisté milují věci a využívají lidi. Když dáváme, bojujeme proti materializmu užíváním peněz takovým způsobem, jak to bylo zamýšleno – k prospěchu druhých a k Boží slávě.

Dávání bojuje proti chamtivosti, protože v dávání odhalujeme pravdivost Ježíšova vyučování: „Je pozeňnanější dávat než dostávat.“ Dávání také bojuje proti strachu. Je prohlášením, že důvěřujeme Bohu a nepotřebujeme ty peníze navíc, co nám tu zbyly. Podepsání takového šeku je jako podepsání vlastního prohlášení o nezávislosti na všemohoucím dolaru. Pravidelné dávání je mocná zbraň v boji proti důvěře v materiální svět.

Vytvořte si rozpočet

■ *Dobře si všímej, jak vypadá tvůj brav, starej se pečlivě o svá stáda, vždyť žádná klenotnice není věčně plná... (Př 27,23–24a)*

Rozpočet je skvělý způsob, jak vědět, kde jsou vaše peníze a kam jdou. Nejenže je to skvělý nástroj k tomu, abychom se svými financemi zacházeli strategicky a zbožně, ale může také potlačit strach, který se objevuje, když nevíte, jak na tom se svými financemi (nebo stády!) jste.

A rozpočet je skvělý nástroj k řízení mých tužeb vyřešit deficit štěstí utrácením, protože dělá mé utrácení uvážlivějším.

Mluvte o tom s ostatními

Jako v každém dalším aspektu našeho učednictví i v tomto potřebujeme jeden druhého. Dovolte mi navrhnout, jak by to mohlo vypadat:

- Udělejte si čas na čestné sebehodnocení. Při promyšlení různých oblastí svého rozpočtu použijte otázky, které jste už dříve dostali – jak utrácíte peníze, jak šetříte nebo dáváte. Pokud jste ženatí/vdané, můžete to udělat spolu.
- Příští měsíc si sedněte s přítelem (ne manželským partnerem), sdílejte s ním své sebehodnocení a potom projděte seznam otázek, na které chcete, aby se vás ostatní ptali. Trapné otázky jako:
  - ✓ Jakých nákupních rozhodnutí nejvíce litujete?
  - ✓ Jaké máte při vydávání peněz slabosti?
  - ✓ Kolik dlužíte? Jaký je váš plán na splacení?
  - ✓ Kolik máte našetřeno? Investice? Jaký záměr máte s těmi penězi?
  - ✓ Kolik dáváte?

Uvítejte jejich zpětnou vazbu ohledně toho, jak v současnosti utrácíte, dáváte a šetříte s ohledem na váš cíl uctívat Boha a být věrní.

Vytvořte si plán (nový rozpočet nebo vyladte svůj současný rozpočet) a plňte ho.

Závěr – když se pustíme do boje proti materializmu a naučíme se těšit se z věcí způsobem, jakým to určil Bůh, uvidíme, že naše srdce bude hodnotit peníze jinak:

- Budeme se na peníze dívat více jako na nástroj než na řešení, ve které nakonec věříme.
- Budeme nakládat s penězi volněji, přesto zodpovědněji. Štědrost je dobrým ukazatelem, jestli se k penězům příliš upínáme nebo ne. Naše radost z dávání je dobrým ukazatelem, jestli se chováme zodpovědně nebo ne.
- Uvidíme sami sebe více jako správce, kteří se budou zodpovídat Ježíši, než jako majitele, kteří všechno řídí.
- Jak se budeme snažit být věrní i v oblastech času, talentů a pokladů, které nám Bůh dal, uvidíme peníze jen jako jeden kousek „správcovské“ skládačky.

Přeložila Julie Petrecká.

VÝZVA „DOPŘEDU“

William Payne

Je důležité zvát hříšníky k Ježíši Kristu. Je to jednání, kterého bychom se měli držet a bránit jej. V dnešní evangelizaci se však pozvání hříšníků ke Kristu během kázání zaměňuje s „voláním dopředu“, což je otázka metodologie. Když dnešní kazatelé hovoří o „výzvě“, prakticky bez výjimky tím míní „volání dopředu“, kdy lidem nabízejí, aby přišli do přední části shromáždění sboru, a dali tím najevo, že „přijímají Krista“.

Významným faktorem této metodologie je, že spojuje fyzický skutek se spásnou vírou. I když se kazatel pečlivě snaží vysvětlit, že „příchod dopředu vás nezachrání“, své posluchače může jen stěží vinit z toho, že si tyto dvě věci přesto spojují. Vždyť v celém kázání znovu a znovu slyšeli, jak je důležité přijít ke Kristu, a pak jsou na konci kázání vyzýváni: „Přijďte ke Kristu hned teď; kéž je tohle vaší chvílí rozhodnutí; přijďte tak, jak jste; On vás přijme,“ a zároveň jsou směřováni, aby přišli dopředu shromáždění. Jen stěží je můžeme vinit, že zaměňují příchod do přední části sálu s „příchodem k Ježíši“, o kterém kazatel tak úpěnlivě mluvil.

Existuje mnoho lidí, jejichž životy jsou smutným důkazem toho, že jsou znovuzrození, a přece mají jistotu, že jsou spasení jednoduše proto, že „přišli k Ježíši“, když zareagovali na „volání dopředu“. Ale příchod ke Kristu je čistě duchovní věc. Nemá nic společného s pohybem rukou nebo nohou. Příchod ke Kristu v sobě nese reakci mysli, srdce a vůle hříšníka (která je samozřejmě vypůsobená Duchem) a je velmi nebezpečné jej takto blízce spojovat s jakýmkoliv druhem „voláním dopředu“.

Mnozí křesťané si neuvědomují, že systém „volání dopředu“, který je dnes často považován za tak zásadní při evangelizaci, křesťanské církve až do 19. století vůbec neznaly. Tím, kdo tento systém představil a zpopularizoval, byl Charles Finney (ačkoliv někteří metodisté občas používali podobné metody před Finneyem); přestože systém je pravděpodobně konzistentní s Finneyho teologickými postoji, jen stěží je konzistentní s reformovaným a biblickým učením. Lidé byli zváni ke Kristu a z Boží milosti k němu přicházeli 1800 let předtím, než se ve sborech začalo používat „volání dopředu“. Když kázání zve hříšníky ke Kristu, když Kristus je hlásán a když jsou vykládána zaslíbení jeho milostivého evangelia, když jsou hříšníci zváni, aby „prohlédli a žili“, Duch Boží zajistí, že jeho slovo se k němu nevrátí s prázdnou.

Když kážeme evangelium a zveme hříšníky, ať přijdou ke Kristu, musíme si být jisti, že promlouváme k celému člověku. Slabost velké části dnešního evangelikálního kázání spočívá v tom, že kazatelé často usilují jen o emocionální reakci

posluchačů. Kazatel silně působí na emoce; používá dojemné ilustrace, srdcervoucí historky nebo osobní zkušenosti. Hraje příjemná hudba, a někdy se dokonce používají i zvláštní světelné efekty, jen aby se vyvolala emocionální reakce. Jak jsme rozebírali výše, „volání dopředu“, které je ztotožňováno s příchodem ke Kristu, se nabízí jako způsob, jak tuto emocionální reakci uvolnit. Nicméně, když člověk tuto atmosféru opustí a vrátí se do chladného světa reality, jeho „rozhodnutí“ se často ukáže jako falešné.

Pozvání hříšníků ke Kristu musí být spojené s apelováním na celého člověka. Není pochyb o tom, že v celé věci budou zapojené jeho emoce. Jak by člověk mohl být bez emocí, když přemýšlí o kříži a o otázkách, které se týkají věčného blaha duše? Srdce musí být odvráceno od hříchu a hříšník musí být doveden do bodu, kdy se Ježíš pro něj stane mnohem více žádoucí než cokoliv jiného. Tohle samozřejmě dokáže udělat pouze Duch svatý, ale kazatel bude chtít kázat tak, aby Duch použil jeho poselství k naplnění těchto cílů. Cesta k srdci musí vést skrze mysl. Jestli má dojít k opravdové reakci srdce, je třeba myslí předložit pravdu. Je třeba představit velké pravdy evangelia. Hříšník musí chápat, o co jde. Je třeba předložit mu závažnou pravdu o pádu, vykoupení a obnově; je třeba vysvětlit mu pokání a víru. Jestli má být skutečně pohnuto srdcem, je třeba zasáhnout mysl.

Samozřejmě, když je mysl osvícena a srdce je pohnuté, je třeba uplatnit vůli. Evangelium není pouze předmětem zkoumání, analýzy nebo diskuze; evangelium vyžaduje poslušnou reakci. Reformování kazatelé nesmí na falešné učení o „svobodné vůli“ reagovat přehnaně; musí si uvědomit skutečnou důležitost vůle při obrácení. Tak jako Mojžíš se vědomě rozhodl ztotožnit se s Božím lidem v jeho utrpení a odmítnout rozkoše Egypta, muži a ženy se dnes musí rozhodnout chodit po Pánových cestách a odmítnout svět. Reformování kazatelé by se neměli rozpačkovat a kázat: „Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.“ Takovíto kazatelé budou chtít, aby jejich posluchači chápali, že správnou volbu vůle je třeba připsat milosti Ducha Božího, ne jim samým; i tak by měli působit na svědomí posluchačů a zdůrazňovat nutnost vůle se rozhodnout a zareagovat na evangelium svou poslušností.

To nám ukazuje, jak důležité je zvat lidi k biblickému Ježíši. Znovu, kvůli zneužívání a překrucování při moderní evangelizaci je nutné více se zabývat touto potřebou. Kristus, o kterém někteří slyšeli, je revolucionářský hrdina, který dokáže dovést lidstvo do socio-ekonomické utopie. Je jakýsi Che Guevara prvního století, připravený vést mladé rebely proti modernímu establishmentu. Kristus, o kterém slyšeli jiní, se podobá psychiatrovi, který se dokáže postarat o každou z jejich potíží, zachránit je ze všech frustrací a starostí a dát jim život bez obtíží a problémů.

Je člověkem, který jakýmsi záhadným způsobem dokáže naplnit manželství milostí a romantikou, dá podnikatelům pozoruhodný úspěch a ze sportovců udělá hrdiny a vítěze. Jiní slyšeli o Ježíši, který jim může zajistit místo v nebesích, zatímco jim dovolí, aby tady dole na zemi žili v tělesnosti. Tenhle Ježíš vám dovolí mít to nejlepší z obou světů; je Spasitel bez toho, že by byl Pánem: Zachraňuje bez toho, že by si kladl požadavky.

Když zveme hříšníky k Ježíši, musíme si být jisti, že je zveme k biblickému Ježíši. Nevím o žádném lepším způsobu, jak se vyhnout matoucímu pohledu na Ježíše než přemýšlet o něm v kontextu jeho trojho

Když zveme hříšníky k Ježíši, musíme si být jisti, že je zveme k biblickému Ježíši.

úřadu proroka, kněze a krále, a právě tak ho lidem kázat. Tím samozřejmě neříkám, že není v pořádku zaměřit se v kázání jen na jeden aspekt osoby Krista nebo jeho díla. Říkám však, že musíme lidem pomoci pochopit, kdo je tou osobou, kterou musí přijmout, aby se mohli stát Božími dětmi. Máme k němu zvát lidi jako k prorokovi: to znamená jako k někomu, kdo je bude učit Boží vůli a jehož vyučování musí věřit a přijímat je. Zveme je k někomu, kdo je kněz: tedy ten, kdo přináší oběť smíření za jejich hříchy. Zveme je k někomu, kdo je král: to znamená, že nad nimi vládne a dluží mu svou poslušnost a věrnost.

Jestliže kážeme o Kristu a jeho úřadech a hříšníci si uvědomí, že jsou zváni právě k němu a že musí přijít, vyhneme se tím mnoha zmatkům a nebezpečím. Probíhající diskuze, jestli člověk musí Krista přijmout jako Spasitele i jako Pána, aby byl spasen, se určitě vyřeší ve chvíli, když si uvědomíme, že Kristus musí být kázán ve všech svých úřadech. Říct, že hříšníci nemusí přijmout Krista jako Pána, znamená tvrdit, že je možné ho přijmout jako proroka a kněze, ale ne jako krále. Taková představa je absurdní. Krista není možné rozdělovat. On je tím, kým je; prorok, kněz a král. Přijmout ho znamená přijmout ho takového, jaký je, ve všech třech jeho úlohách.

Když tedy zveme hříšníky ke Kristu, jsou tu ochranná opatření, kterých se musíme držet. Nesmíme zaměňovat výzvu „přijít k Ježíši“ s „pozváním dopředu“. Musíme promlouvat k celému člověku a pozvat ho k biblickému Ježíši.

www.monergism.com

Přeložil Jan Prorok.

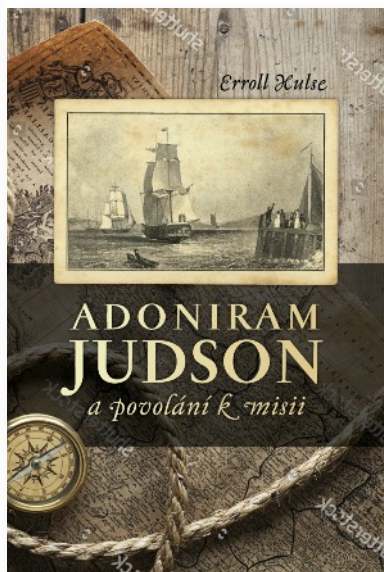
RADOST SMÍŠENÁ S BOLESTÍ

William Colvill (Osvěžující proudy, 1655)

Naše radost v tomto životě je smíšená se zármutkem, jako je trn na růži. Jákob měl radost, když se jeho synové vrátili z Egypta a přinesli pytle obilí, ale bál se, když spatřil v každém pytli uzlík s penězi. David se radoval, když přenášel truhlu Boží, ale zároveň měl bolest nad potrestáním Uzy. Takto Hospodinova moudrost usměřuje a mírní naši radost. Jako si někteří slabí lidé míchají víno s vodou ze strachu, aby se neopili, musíme i my mít radost smíchanou se zármutkem, neboť jsme slabí a stali bychom se lehkomyšlnými a drzými. „lásejte s chvěním,“ čteme v Žalmu 2 a „ženy opustily hrob a se strachem i s velikou radostí“ (Mt 28,8). I když jsme znovuzrozeni a Kristova radost je v nás, přece máme ještě v nitru pocit strachu z Boha, který jsme zakoušeli před svým znovuzrozením. Je tomu právě tak, jakou když se nám po bouři zdá, že bouře dosud trvá, i když prudký vítr již ustal. Milující matka, jež zachránila dítě před pádem, má sice radost, že se jí podařilo je zachránit, ale s její radostí se mísí strach z nebezpečí, jež mu hrozilo. Tak i my, když jsme uchráněni od nebezpečných pádů bohatým a něžným milosrdenstvím našeho Boha, ač se z něho radujeme, i z vymanění z osidel satanových, přece se v naší radosti mísí vzpomínka na bývalou vinu a nebezpečí a plní naše srdce pokorou a chvěním. Tady na zemi je naše radost smíšená se strachem i zármutkem. Věřící vzhlížejí k ukřižovanému Kristu a radují se z jeho lásky, jíž se nic nevyrovná, jsou šťastni, že taková bytost jako on zemřela za ně, kteří se svými hříchy stali Božími nepřáteli. Hledí na svá provinění, jež ranila a ukřižovala Pána slávy, a rve jim to srdce. Naříkají jako vdova, která svým vzdorovitým a zlým jednáním zlomila srdce milujícího a laskavého manžela.

Věřící hledí na počátky díla milosti ve svém nitru a radují se z práce Božích rukou. Když však porovnávají své jednání se zdrojem spravedlnosti, hořce naříkají, jako lkali Izraelští, když budovali znovu chrám: „Mnozí pak... kteří viděli dřívější dům, dali se do hlasitého pláče...“ (Ezd 3,12). V nebi však naše radost bude plná a bez bolesti. „Váš zármutek se promění v radost,“ praví Pán (J 16,20). Nebude tam bolest z nesnáze, kterou nyní okoušíme, ani strach, který máme nyní z toho, co nás čeká. Tam náš zrak hluboce zapůsobí na naše nitro; pohled na Boha a poznání Boha, to nejvyšší a nekonečné dobro, uchvátí a naplní naše srdce blahem a radostí. Petr na hoře proměnění byl tak uchvácen slávou toho, co viděl, že zcela zapomněl na radost i žal světa, který byl pod horou. „Je dobré, že jsme zde,“ pravil (Mt 17,4). Jak mnohem spíše zapomeneme na veškerou žalost i radost světa až naše duše bude nasycena tím, co spatří v nebi, které je tak vyvýšeno nad Petrem na hoře, jako je nestvořený svět nad stvořenou slávou.

Poutníková četba

ADONIRAM JUDSON A POVOLÁNÍ K MISII

Erroll Hulse

Adoniram Judson (1788–1850) byl prvním misionářem, který vyplul z Ameriky, aby nesl evangelium Ježíše Krista dalším národům mimo severoamerický kontinent. Stalo se tak během velkého probuzení k misii, které vykvetlo v USA na počátku 19. století.

Bratr Erroll Hulse vykresluje Judsonův život i jeho víru tak, abychom mohli sledovat tři hlavní cíle života misionáře. Za prvé, Adoniramova

služba je inspirací pro každého čtenáře, protože na jeho životě můžeme vidět křesťanskou víru, lásku, sebekázeň, úsilí, vytrvalost a zbožnost. Za druhé, Adoniram Judson se stal příkladem úplného vydání sebe sama Bohu, a tím inspiruje další misionáře k tomu, aby vytrvali i v nevyhnutelných strastech, které jsou spjaty s jejich povoláním. Za třetí je tu zdůrazněna skutečnost nedokončeného misijního úkolu – donést evangelium dosud nezasaženým skupinám lidí ve světě. Kéž příklad Adonirama Judsona přispěje k vyslání mnoha nových dělníků na pole, která se již bělejí ke žni.

Brož. vazba, A5, 70 str., cena 80,- Kč

*Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumeč, tel.: 472 741 623
www.poutnikovacetba.cz*